

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

ရေ စက် ခါး

(၁၁ အုပ်လုံး အစုအဝေး)

ဆေးစက်၊ စုတ်ချက်များ ရဲ့
ဘုရင်က ပန်းချီဆရာပါ။
ဆူး၊ ဆောက်၊ လွှ ဖြစ်စေဦး
ဒါ အင်္ဂတေရဲ့ လက်အောက်ခံတွေလေ။
ပြေးပါ ...
မြင်း၊ သမင်ထက် သာနိုင်ပါ့မလား။
ရဲရင့်လိုက်ပါ ...
စနစ်ကျလိုက်စမ်းပါ ...
ခြံ၊ ပျား၊ ပုရွက်ကို ယှဉ်နိုင်မယ်မထင်ပါ။
ဆင်တစ်ကောင်လို ခွန်အားသုံးပြီး
မင်း ... ဘဝကို ချုပ်ကိုင်ချင်သူပါ။
တကယ်တော့ ...
မင်း ... မျက်ရည်တွေက
သင်းခွေချပ်ဘဝကို တွန်းပို့နေတယ်ဆိုတာ
ဘယ်သူသိနိုင်မလဲ။

မြို့ပြ၏ ခြောက်လမ်းသွားလမ်းမကြီးပေါ်တွင်
ပြိုင်ကားလှလှလေးများ သည် သူ့ထက်ငါ အပြိုင်ပြေးလွှားနေကြသည်။ ။

အချိန်အားဖြင့် ညနှစ်နာရီတိတိ ဖြစ်သည် ။

ဆူညံသောအင်ဂျင်သံကြောင့် တစ်ခဏသာ ပွက်လောရိုက်သွားတတ်သော်လည်း ညသဘာဝက ဖုံးလွှမ်းသွားပြန်သည်။ ။ ညပျော်ငှက်က လေးများ ဟု ခေါ်ဆိုလေမလား။ ည နှစ်နာရီဆိုသည် မှာ သူတို့ အတွက် အိပ်ချိန်မဟုတ်ချေ။ တိတ်ဆိတ်ပြီး လမ်းကြောင်းရှင်းသောကြောင့် လွတ်လပ်သောကမ္ဘာဟု တင်စားကြသေးသည်။ ။

နှစ်နာရီဆိုသောအချိန်သည် ဘဝသမားများ အတွက် အိပ်လို့
 ကောင်းသောအချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အချို့သောလူနည်းစုသည် ထို
 အချိန်၌ ပျော်ပါး၍ ကောင်းဆဲ၊ မူးရူး၍ ကောင်းဆဲ၊ မပင်ပန်းသောစိတ်
 ကို ရှာကြံအပန်းဖြေဆဲ ဖြစ်သည်။ ။

ချမ်းသာသော မိသားစုများ ၊ ဆယ်ကျော်သက်များ ၏ အပန်းဖြေရာ သည် ကားပြိုင်ကွင်းဖြစ်သလို ပါတီအမျိုးမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်သည် ။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်များ ၏ နေရာသည် ကလပ် သို့မဟုတ်ပါက ဟိုတယ်အိပ်ခန်းများ ဖြစ်တတ်သည် ။ သုံးဆယ်နှင့်အထက် ယောက်ျားကြီးများ တော့ တစ်မျိုးတည်း။ ဟိုတယ်ခန်းကို ကန်ထရိုက် ယူထားတတ်ကြသည် ။ အမျိုးသမီးကြီးများ ၏ နေရာသည် ...

“ဒွန်း ... မင်းမမကြီး မှောက်တော့မယ်၊ ထိန်းလိုက်ဦး။”

အသားဖြူဖြူ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် အရပ်ရှည်ရှည်ကောင်ချောလေး ဖြစ်၏။ ထိုကောင်လေးသည် ဤကလပ်၌ နာမည်ကြီးသည် ။ စကားပြောကောင်းသူ၊ ကြင်နာတတ်သူ၊ ရုပ်ချောသူ အဖြစ် အသက်လေးဆယ်ကျော် အမျိုးသမီးများကြား နာမည်ကြီးသည်

“မောင်လေး”

ဆံပင်ကောက်ကောက်နှင့် ခပ်ဝဝအမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်သည် ။

“ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ၊ မမအသည်းတွေ ကြေမွကုန်ပြီ၊ ကောက်ပေး”

မူးယစ်ရီဝေနေသော အမျိုးသမီးသည် ဒွန်း၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းထိုးအပ်သည် ။ ရုတ်တရက်တော့ လန့်သွားသည် ။ သို့သော်သတိထားပြီး ကြင်နာစွာ ပခုံးကို ဖက်ထားရသည် ။

“ဘယ်တွေသွားနေတာလဲဟင် ... မမ အဖော်မဲ့နေပြီ မမကို ဖက်ထားပါဦး”

ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ဒွန်း၏ မေးဖျားလေးကို မမိမကမ်းနမ်းပြန်သည် ။ အနံ့ပေါင်းစုံကြောင့် စူးခနဲ ဟောင်သွားသည် ။ ပျို့အန်ချင်သော်လည်း စိတ်ကို ဖြေလိုက်ရ၏။ နှုတ်ခမ်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးထားရသည် ။

“အို ... ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဒွန်း၏ နှုတ်ခမ်းလေးကို လှမ်းနမ်းပြန်သည် ။ ဒွန်း စိတ်ညစ်သွားသည် ။ သို့သော် အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးနေရပြန်သည် ။

“ဒီအခန်းကို မမ အပြတ်ငှားထားတာ”

ဒေါ်သူဇာဆိုသူမှာ နာမည်ကြီးသူဖြစ်သည် ။ ငွေကို ရေလိုသုံးဖြုန်းသည် ။ ကောင်းပေညွန့်ပေဆိုတာမျိုး ဝတ်သည် ။ စိန်ရောင်ဖျပ်ဖျပ်လက်နေတတ်သည် ။ ကောင်းသောကားကို စီးသည် ။ အပေးအကမ်းရက်

ရောသူ ဖြစ်သည်။ ။ ကလပ်ပိုင်ရှင်သည် ဒေါ်သူဇာလို ကာစတန်မာမျိုးကို အရေးထား၏။

ထို့ကြောင့် ဒွန်းကို ကြွေးပိုပေးကာ ငှားထားသည်။ ။ ဒေါ်သူဇာသည် များ ပြားသော ဒွန်း၏ ပရိသတ်များ ထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။ ဒေါ်သူဇာသည် ဒွန်းကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် လက်ဆောင်ပေးတတ်သူဖြစ်သည်။ ။

“ဒီနေ့ မမနဲ့ အတူနေပါလားဟင်”

ဒေါ်သူဇာ၏ အမျိုးသားသည် သင်္ဘောကပ္ပတိန်ဖြစ်ကြောင်း သူသိထားသည်။ ။ ပြီးနောက် ဒေါ်သူဇာထံတွင် သူတို့ အရွယ် သားသမီးများ ရှိကြောင်းကိုလည်း သိသည်။ ။ ထိုသားသမီးများ သည် နိုင်ငံခြားတွင် ကျောင်းတက်နေကြသည်။ ။ ဒေါ်သူဇာသည် အထီးကျန်သူဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် အတူနေဖို့ ဆိုသည် မှာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒေါ်သူဇာသည် သူ့အမေ အရွယ်မျှ အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဒေါ်သူဇာကို သူ ရင်ခုန်ကြည့်၍ မရချေ။

“ဟေ့ ... တိတ်လှချည်လား၊ ပြောဦးလေ”

ဒေါ်သူဇာ၏ အသံသည် ချွေပျစ်ချိုအီနေသည်။ ။ ဒေါ်သူဇာသည် ရေချိန်ကိုက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သူသိလိုက်သည်။ ။ ထပ်တိုက်ဖို့ ပင် မလိုတော့ပေ။

ဒေါ်သူဇာ၏ နှုတ်ခမ်းနီများ လည်း ပျက်စပြုသလို သူ့ပါးတွင် လည်း နှုတ်ခမ်းနီများ စွန်းပေစပြုလာပါသည်။ ။

“ဒီည မမကို အဖော်ပြုပေးနော်”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

ဒေါ်သူဇာသည် အလိုက်သိစွာပင် ရွှေအိုရောင်လက်ကိုင်အိတ်ကို ဆွဲပြီးဖွင့်သည်။ ။ အိတ်ထဲတွင် အထပ်လိုက်ထည့်လာသော တစ်သောင်း တန်သုံးအုပ်ကို တွေ့ရသည်။ ။ ပြီးနောက် အမေရိကန်ဒေါ်လာများ။ ။

ဒေါ်သူဇာသည် ထိုအထဲမှ တစ်သောင်းတန်တစ်ထပ်ကို ဆွဲကာ သူ့ အိတ်ထဲ ထိုးထည့်ပေးသည်။ ။ ပြီးနောက် ကားသော့ကိုသူ့လက်ထဲအပ်၏။ ။

“ကျသင့်ငွေကို ရှင်းလိုက်ပါ မောင်လေး၊ မမ အိပ်ချင်ပြီ”

ထိုအခါ သူက လူခေါ်ဘဲလ်ကိုနှိပ်သည်။ ။ ယူနီဖောင်းဝတ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ။ သူက စားပွဲကို လက်ယမ်းပြလိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖြတ်ပိုင်းကျလာ၏။

စုစုပေါင်း တစ်သိန်းနှစ်သောင်း ဖြစ်သည်။ ။ အခန်းငှားခ နှစ်သောင်း ၊ ဝန်ဆောင်ခ သုံးသောင်းနှင့် ရှန်ပီနီဖိုးဖြစ်သည်။ ။ အသီးအနှံနှင့်ရေသန့် သည် ဝန်ဆောင်မှုသက်သက်သာ ဖြစ်၏။

“မမအိတ်ထဲက နှိုက်ပေးလိုက်ပါ မောင်လေး၊ မမ ဘာမှ မမြင်တော့ ဘူး၊ အစိမ်းလား၊ တစ်သောင်းလား မမ မသိတော့ဘူး”

ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ။ ရှန်ပီနီငါးခွက်ဆိုသော အနေအထားသည် မိန်းမ သားတစ်ဦးအဖို့ လမ်းပုံမှန်လျှောက်ဖို့ ပင် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

“အခြေအနေကောင်းတယ်ထင်တယ်”

“ဒီလိုပါပဲကွာ”

“အမှန်အတိုင်းပေါ့ကွာ၊ ဒီကလပ်မှာ မင်းက ကာစတန်မာအများ ဆုံးပဲ၊ ဘာလဲ ... ကျွေးရမှာ စိုးလို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ငွေရှင်းရင်းပင် ကောင်တာမှ သူငယ်ချင်းနှင့်
အပြန်အလှန်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“ဒွန်း ... ဒီနေ့ ဒေါ်သူဇာ ရောက်နေတယ်နော်၊ မင်းကိုမေးနေသေးတယ်”

“တွေ့ပြီးပြီ”

“ကိုင်ထားဟေ့၊ ရေလျှံတယ်၊ ဟတ်ထိလာပုံ ရတယ်၊ သူ့သမီးရှိတဲ့ စ၊ လုံးကို လိုက်သွားတော့မယ်လို့ အသံကြားတယ်”

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် နောင်နောင်က လှမ်းရီလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ နောင်နောင်သည် လည်း လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။ ဆံပင်ကောက်သောကြောင့် ဝိုင်းသောမျက်နှာနှင့် မလိုက်ဖက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် ဤကလပ်၌ ဒွန်းပြီးလျှင် ကာစတန်မာအများ ဆုံးသည် နောင်နောင် ဖြစ်သည်။ ။

နောင်နောင် လှမ်းရီလိုက်သောစကားလုံးသည် သူ့အား ကြေကွဲစေလိုသော စေတနာပါသည်။ ။

ဒေါ်သူဇာနှင့်တွေ့သောအခါ ဒွန်း ဝင်ငွေကောင်း လာပြီး တောက်ပြောင်လာသည် ကို နောင်နောင် သိ၏။ ဒေါ်သူဇာသည် နှပ်ချလွယ်သော အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ။ အတူနေပေးစရာမလိုဘဲ တီတီတာတာ ပြောရုံမျှဖြင့် အလုပ်ဖြစ်သူမို့ ဒေါ်သူဇာနား ကပ်ချင်သူများ ၏။ သို့သော် ဒေါ်သူဇာ၏ အသည်းကျော်သည် ဒွန်း ဖြစ်သည်။ ။

ဒေါ်သူဇာသည် ကလပ်ထဲဝင်လာသည် နှင့်ပင် ဒွန်းကို မေးလေ့ရှိသည်။ ။ ဒွန်းမရှိပါက လှည့်ပြန်သွားတတ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကလပ်ပိုင်ရှင်

သည် ဒွန်းကို အခြားသူတို့ ထက် အခကြေးငွေ ပိုပေးထားရသည်။ ။

“ကြေကွဲစရာ မရှိပါဘူး၊ သူ့ဇာ ဂိုးတော့ မူယာလာလိမ့်မယ်”

ဒွန်းသည် အညံ့မခံပေ။ မိမိကို ကြောတယ်ထင်လာလျှင် အထက်စီးမှ နေပြီး ဆက်ဆံလေ့ရှိ၏။

“ဒေါ်သူဇာသာသိရင် ခကွေးနဲ့ ခေါက်မလား၊ ဂငယ်နဲ့ ဂေါက်မလား မသိဘူး”

“မင်းအယူအဆ လွဲနေပြီ နောင်နောင်၊ ငါတို့ က အလုပ်သဘော ဆက်ဆံနေကြတာ၊ သူတို့ ရင်ထဲ ငါတို့ ရှိနေပြီလို့ ငါတို့ ကိုယ်ငါတို့ စိတ်ကြီးဝင်မိတဲ့ နေ့ ငါတို့ လျှော့တဲ့ နေ့ပဲ”

“အဲဒါက အောင်မြင်မှုရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်လား”

“အောင်မြင်ဖို့ ဆိုတာ လိုသေးလို့ လား၊ ငါတော့ ဒီအလုပ်မှာ ပန်းတိုင်မရှိဘူးလို့ ယူဆထားတယ်”

“အိုကေလေ ... ဒါကို နောက်မှ ဆက်ငြင်းကြတာပေါ့၊ အခုက အလုပ်ချိန်ဖြစ်နေတယ်”

နောင်နောင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် တံခါးဖွင့်ကာ အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ ။ သူကလည်း တံခါးဖွင့်ကာ အခန်းထဲဝင်လာသည်။ ။ ပြီးနောက် မူးပြီး ခုံပေါ်ခွေလဲနေသော ဒေါ်သူဇာကို ဆွဲထူ၏။

“ဟိုတယ်ရောက်ပြီလား”

“ခုမှ သွားမှာ ပါ”

“မမကို ပွေ့ချီပါလား”

ဒေါ်သူဇာ၏ ကိုယ်လုံးကို မနိုင်စရာတော့ အကြောင်းမရှိချေ။ ငွေက

လည်း လောက်လောက်လားလား ယူထားပြီးဖြစ်တာကြောင့် တစ်ဖက်
လူသဘောကျ ကျေနပ်သွားသည် ထိ ဝန်ဆောင်မှုပေးရလိမ့်မည်။ ဒါမှ
သူ့အိတ်ထဲ ငွေထပ်ရောက်ဖို့ သေချာမည်ဖြစ်သည်။ ။

ငွေမရ၍ မဖြစ်ပါ။ အိမ်အပြန် ငွေမပါ၍ မဖြစ်ပါ။ သူ့သာ ဒေါ်သူဇာ
ကို ပွေ့ချီထွက်သွားပါက မလိုသူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက သရော်မည်
ကိုလည်း ရိပ်မိ၏။ သို့သော် သူ ဒေါ်သူဇာကို ပွေ့ချီရပေလိမ့်မည်။ ဒါမှ
အိမ်အပြန် မျက်နှာပန်းလှလိမ့်မည်။ သူ၏ အခက်အခဲသည် ငွေကြေးဖြ
စ်သည် ။ ငွေရမှ ဖြစ်မည်ကို သိနေသည် ။ သူ့စိတ်ကြောင့် သူသည် ငွေ
၏ သားကောင် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေရသည်။ ။

အင်မတန် လိုအပ်သောငွေကို သူ တစ်ခါတစ်ရံ မုန်းမိသည် ။ နာကြ
ည်းမိသည် ။ သို့သော် ချစ်နေရပြန်သည် ။ ငွေကိုချစ်သောအခါ ငွေပေး
သောအမျိုးသမီးကြီးများကိုလည်း ချစ်ရပြန်သည် ။ သူ့ဆန်စားရဲရတော့
မည့်ဘဝမို့ အရှက်ဆိုတာကို ဘဝ၏ ခြေတော်ရင်းတွင် ချန်လှပ်ပြီး မာန
ကို မသိကျိုးနွံပြုရတော့သည်။ ။

“အခန်းတစ်ခန်းပေးပါ”

“ဒေါ်သူဇာ မဟုတ်လား၊ ဘွတ်ကင်လုပ်ထားပြီးသားပါ”

အဆင်ပြေနေပြီမို့ ဘာမှ စောဒကတက်မနေတော့ဘဲ ကားတံခါးကို
ဆွဲဖွင့်ကာ ဒေါ်သူဇာကို တွဲချသည်။ ။

ရီဆက်ရှင်မှ အမျိုးသမီးအချို့သည် သူနှင့် ဒေါ်သူဇာကို အကဲခတ်
နေကုန်သည်။ ။ ရွယ်တူမိန်းကလေးများ ၏ အကြည့်မို့ ရုတ်တရက် သူ
ကံသွားမိသော်လည်း မျက်နှာပြောင်တိုက်နေရပြန်သည်။ ။ သူ့ထံတွင် ရှ
က်နေ၊ ကြောက်နေချိန် မရပေ။

“အခန်းနံပါတ် တူးတူးဖိုးအေ”

မိန်းကလေးသည် ပြောဆိုရင်းပင် ငွေရောင်သောချိတ်ကို ကောင်လေးတစ်ယောက်ထံ လှမ်းပေးသည်။ ။ ထိုကောင်လေးသည် သော့ကိုဆွဲယူပြီး ဒေါ်သူဇာကို တစ်ဖက်ကူဆွဲရန် ပြင်သည်။ ။

“ဖယ်စမ်း ... ငါ့ကိုမထိနဲ့ ”

ဒေါ်သူဇာသည် မာန်ပါပါပင် တွန်းလွှတ်ပစ်သည်။ ။ ထိုကောင်လေးက ကြောင်နုနုဖြစ်သွားသည်။ ။ ဓာတ်လှေကားပေါက်ဝ၌ ရပ်ကာ သူနှင့် ဒေါ်သူဇာကို မျက်လုံးလေး ပေကလတ်ပေကလတ် ကြည့်နေသည်။ ။

သူ့မှာ တော့ ဒုက္ခ။ ဒေါ်သူဇာ၏ ငွေအိတ်ကိုလည်း လွယ်ထားရသေး၊ ဒေါ်သူဇာကိုလည်း တွဲရသေး။ အမူးသမားတို့ စိတ်သည် လွယ်လှသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ မမူးခင်က လက်သန်းများ နှင့် မ, လို့ ရချင် ရလိမ့်မည်။ အရက်လေး အူထဲဝင်သွားပါက ပေါင်တစ်ရာပင်လျှင် တစ်ရာ့ငါးဆယ်ဝိတ်ဟု ထင်ရသည်။ ။

“မောင်လေး ... ခု ဘယ်ရောက်နေပြီလဲဟင်”

သတိကပ်တစ်ချက် မကပ်တစ်ချက် ဖြစ်နေသော ဒေါ်သူဇာ၏ အပြုအမူသည် စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းသည်။ ။ သူ့ကို ရင်နှစ်သားပမာ အားမနာ လျှာမကျိုး ပွေ့ပိုက်ထားသည်။ ။

ဘယ်အားနာလေမလဲ၊ ငွေကို တန်အောင်ပေးထားခဲ့ပြီကိုး။

“အစ်ကို ... အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ရတယ် ညီလေး၊ လိုအပ်ရင် လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်”

တံခါးဘုကို ဆွဲလှည့်ပြီး အခန်းထဲဝင်လာသည်။ ။ ထိုအချိန်ထိ အစ်

ကို အဆင်ပြေပါ့မလားဟု မေးသောအသံသည် နားထဲ စွဲနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ။ ဧည့်ဝတ်ပျူငှာသော လေယူလေသိမ်း မှန်နေသော်လည်း အကြည့်ထဲတွင် အထင်သေးရှုတ်ချခြင်းများ ပျော်ဝင်နေသည်။ ။ သို့သော် မသိချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ရသည်။ ။ အသည်းထဲက နာ၏။ ဘယ်သူကရော ဒါတွေကို လုပ်ချင်မှာ တဲ့ လဲ။ ဘယ်ယောက်ျားသားကရော ရွတ်တွနေတဲ့ ဒီလိုမိန်းမကြီးတွေနဲ့ ပျော်ပါးချင်မှာ တဲ့ လဲ။

“မောင်လေး ... မမ ပူတယ်၊ အင်္ကျီချွတ်ပေး”

ဒေါ်သူဇာ ပူဆာနေကျလေသံဖြစ်သည်။ ။ ထုံးစံအတိုင်းပင် အရက်မူးအောင် တိုက်ရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ပုလင်းတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ကာ ဖောက်သည်။ ။

သူ ပုလင်းဖောက်နေချိန်တွင် ဒေါ်သူဇာသည် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို ဖြစ်သလို ဆွဲချွတ်နေ၏။ မမြင်အပ်တာတွေကို မကြည့်ချင်သောအခါ ကျောပေးထားလိုက်သည်။ ။

ခေတ္တအကြာတွင် ဒေါ်သူဇာထံမှ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ။ သူလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒေါ်သူဇာ အိပ်ပျော်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

သူ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဖန်ခွက်ထဲ အရက်အနည်းငယ်ထည့်ပြီး ဖြစ်တာကြောင့် မော့သောက်လိုက်သည်။ ။

သူ မောပန်းနေပြီဖြစ်သည်။ ။

တစ်နေကုန် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားထားရသောကြောင့် မျက်စိသည် မှေးစင်းစပြုလာသည်။ ။ ဒေါ်သူဇာ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်လွှမ်းခြုံပေးပြီး သူကတော့ ဆိုဖာဆက်တီပေါ် လဲအိပ်သည်။ ။

ဒေါ်သူဇာသည် သိပ်ကောင်းသောအခန်းကို ငှားခဲ့သည် ဖြစ်ရာ အခ

နံးသည် ကျယ်သည် ၊ သန့်သည် ၊ view ကောင်းသည် ။ ဒေါ်သူဇာတို့လို သူဌေးများ အတွက် တစ်ည ရှစ်သောင်းကျော်ငွေသည် ထမင်းတစ်ပိုင်း စာ မရှိသော်လည်း သူ့အတွက်တော့ ထိုရှစ်သောင်း ကျော်သည် တစ်လ စာအိမ်အသုံးစရိတ် ဖြစ်သည် ။ ကွာခြားလှသော ဘဝအခြေအနေကို မြင်နေရသော်လည်း လက်ရှိရောက်ရှိနေသောဘဝကို သူ စိတ်မပျက်မိပါ။ ကျေနပ်သည် ။

ချမ်းသာသူများ ၏ ဘဝအနှစ်သာရထက် သူ့ဘဝအခြေအနေကို ပိုသဘောကျသည် ။ သူ့ဘဝက ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိသည် ဟု ထင်သည် ။ သူ့အချိန်တွေက ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိသည် ဟု ထင်သည် ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ချမ်းသာသူများ ၏ ဘဝကို မက်မောခုံမင်မိသည် ။ ချမ်းသာချင်ခဲ့ဖူးသည် ။ ချမ်းသာသော ဘဝအခြေအနေကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည် ။ သို့သော် ယခုလို ချမ်းသာသူများ နှင့် ဆက်နွှယ်မှုရှိလာသောအခါ အခွံသက်သက် ဘဝအခြေအနေများကို သိမြင်ခွင့်ရလိုက်သည် ။ သူတို့ ဘဝမျိုးကို မနှစ်သက်ပေ။ လောကကြီးကို အားနာသည် ။ ကမ္ဘာမြေကြီးကို အားနာသည် ။ လေထုကြီးကို အားနာသည် ။

ဘဝဆိုသည် မှာ တိုက်ပွဲဖြစ်သည် ။ တိုက်ပွဲမရှိပါက ဘဝဟု မခေါ်ဆိုထိုက်ပေ။ တိုက်ပွဲမဝင်ပါက ဘဝမဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် အခက်အခဲနှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ရသည် ကို သူ နှစ်သက်လာသည် ။ အခက်အခဲကို နှစ်သက်လာသောအခါ ဘဝထဲမှ ကျေနပ်စရာများ တွေ့လာသည် ။ ဒါကြောင့် ယခု သူ့ဘဝကို သူ ကျေနပ်နေပါပြီ။ နှစ်သက်နေပါပြီ။

“မောင်လေး”

ခွဲပျစ်သောအသံကို ခုတင်ထက်မှ ကြားရသည် ။ သူ အိပ်မပျော်သေးသော်ငြား အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည် ။ အသက်ကို သတိထား

ရှုနေသော်လည်း ဝင်သက်ထွက်သက်တော့ မူမမှန်တော့ပေ။

“မောင် လေး လို့ ”

ဒေါ်သူဇာသည် မူးနေပြီဖြစ်သည် ။ ဒေါ်သူဇာကို ဟိုတယ်တွင် ချန်ခဲ့ပြီး သူပြန်သွားပါက ငွေရတော့မည်မဟုတ်ချေ။ ငွေအိတ်က သူ့လက်ထဲတွင် ဆိုသော်ငြား ပိုင်ရှင်မသိထားဘဲလည်း တစ်ပါးသူငွေကို မယူလိုပေ။ ထို့ကြောင့် သည်းခံပြီး အိပ်ဟန်ဆောင်လုပ်နေရသည် ။

“မောင် လေး လို့ ”

မမှီတ်ချင်သော မျက်စိကို ကြိတ်မှီတ်ပိတ်ထားမိသည် ။

“မင်း မအိပ်သေးဘူးဆိုတာ မသိတယ်၊ ဒီညကိုတော့ မသိသလို မကျော်လွန်ချင်တော့ဘူး”

သူ့ရင်ခုန်သံတွေ တဒိတ်ဒိတ်မြည်လာသည် ။ ဒေါ်သူဇာ၏ ကိုယ်သင်းရနံ့စူးစူးကိုလည်း ရှုရှိုက်မိနေသည် ။ ငွေလိုသောသူသည် ငွေ၏ ကျော့ကွင်းမှ လွတ်မြောက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မထင်တော့ပေ။

*

အခန်း (၂)

၄၈ အထူးယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး ရပ်ကွက်ဈေးထဲသို့ ဝင်၏။ ကြက်သားရင်အုံတစ်ခြမ်း၊ ကန်စွန်းရွက်တစ်စည်း၊ မုန့်ညင်းနှင့် ခရမ်းချဉ်သီး အစိတ်သား ဝယ်လိုက်သည် ။ ပြီးနောက် အိမ်၌ ဆန်မရှိတော့သည် ကို သတိရပြီး ဆန်အိတ်ဝင်ဝယ်ကာ ဆိုက်ကားဖြင့် တင်သည် ။

“ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲ အစ်ကို”

“လမ်းနီ ဘယ်လောက်လဲ”

“ငါးရာတော့ ပေးပါ”

ငါးရာပေးရပြီမို့ မထူးဘူးဟု သဘောပိုက်ပြီး သူ့ပါ ဆိုက်ကားပေါ်တက်လိုက်လာသည် ။

ညက များ သွားသောကြောင့် ခေါင်းသည် ခဲပြီး မူးနောက်နောက်ဖြစ်နေသည် ။

“အစ်ကို ညက အသောက်များ သွားတယ်ထင်တယ်”

ဗေဒင်ဟောနေသော ဆိုက်ကားဆရာကို သူ မော့ကြည့်သည် ။ အကြည့်ထဲတွင် ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါသွားမှန်း သူ့ကိုယ်၌ က မသိသော်လည်း သူ့ကိုကြည့်နေသော ဆိုက်ကားဆရာ၏ အကြည့်ကတော့ သူ သဘောပေါက်မိသလိုရှိသားပင်။ သို့သော် ဘာကို ဘယ်လို သဘောပေါက်နေမှန်းတော့ ရေရေရာရာမသိ။ ရင်ထဲ မလုံတာတော့ အမှန် ဖြစ်၏။

“ရေမွှေး ဘာညာ ဆွတ်သွားပေါ့ အစ်ကိုရာ၊ နို့မဟုတ်ရင် မိန်းမက ဘယ်မှာ သွားအိပ်သလဲ၊ ဘာညာ စစ်လား၊ဆေးလား လုပ်ရင် အဖြေခ က်တယ်ဗျ၊ မိန်းမတွေက ရမ်းသမ်းစွပ်စွဲတဲ့ ကိစ္စမှာ ရွှေတံဆိပ်ရထား တာဗျ၊ သူတို့ ရမ်းသမ်းပြောနေတာနဲ့ ပဲ မလုံတဲ့ အိုးက ပွင့်ပါလေရော”

“ဟာဗျာ ... ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမ မရှိပါဘူး”

“သိဘူးလေဗျာ၊ မနက်ခုနစ်နာရီထိုးပြီး ပြူးတူးပျာတာ ဈေးဝင်ဝယ် တော့ ရှင်မ၊အကြိုက် လိုက်ချော့ရတော့မလားလို့ ပေါ့ဗျ”

ဆိုက်ကားဆရာ ပြောလျှင်လည်း ပြောစရာပင်ဖြစ်သည် ။ သူပုံက ကသုတ်ကရိုက် နိုင်လွန်းသည် ။ ဆန်ဆိုင်က ဆိုင်ခင်းစ၊ရိုသေး၏။ ကိုး နာရီလောက်မှ လာပို့ပေးပါ့မယ်ဆိုတာ သူ မစောင့်နိုင်ပါ။ ဆိုက်ကားခေါ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ဆွဲတင်ခဲ့သည် ။ သူ့ဒုက္ခ သူဟာ အသိဆုံး ဖြစ်၏။ အိမ်၌ ဆန်ကုန်နေသည် ။ နို့ဆီတစ်လုံးတောင် ဆန်ကမရှိတော့ ချေ။ မနက်စာဆိုလျှင် ထမင်းမှ လွဲပြီး အခြား အဆာပြေမစားတတ်တဲ့ အမေ့အကျင့်ကို သူသာလျှင် အသိဆုံး ဖြစ်၏။

“အိမ်ထောင်ကွဲသွားတာလား”

“မကွဲပါဘူး”

“စောစောစီးစီး စိတ်မကောင်းစရာတွေ ပြောဖြစ်နေပြန်ပါပြီ၊ နှမြော စရာဗျ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အကြွေစောရတယ်”

“ဗျာ ... ဘာကိုပြောတာလဲ”

“အစ်ကိုမိန်းမလေဗျာ”

“ကျွန်တော့်မိန်းမ ဟုတ်လား”

“အစ်ကိုသမီးက အမေမရှိဘူးဆို၊ မကွဲရင် သေပေါ့ဗျ ... ဒါပဲ ရှိတာကို”

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ချေ။ ဆိုက်ကားဆရာကိုသာ ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် နဖူးစပ်မှ ချွေးများ စီးကျနေသော ဆိုက်ကားဆရာ၏ ရုပ်သွင်ကို အာရုံထဲမမြင်ပေ။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုသိနေတာလား”

“မသိ ရှိမလားဗျာ၊ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားတွေပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ က တိုက်ခန်းမှာ နေလို့ ကျွန်တော်တို့ ကို သတိမပြုမိတာ၊ ကျွန်တော်တို့ တော့လမ်းက အိမ်ပဲလေဗျာ၊ အစ်ကိုသမီးလေး ဒီနှစ် သူငယ်တန်းစနေတာက အစ သိတယ်ဗျ၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုအမေကို မတွေ့တာကြာပြီနော်၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးထင်တယ်”

ဆိုက်ကားဆရာ၏ စကားများကြောင့် သူ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရတော့မည်ကို သိလိုက်ရသည်။ ။

ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကိုသိနေခြင်းမျိုး သူ မနှစ်သက်ပေ။ သူ့ကို သတိထားမိပြီဆိုပါက အိမ်ပြောင်းပစ်ခဲ့သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တစ်မြို့တည်းမှာ ပင် သူ မနေဖူးသော မြို့နယ်ဟူ၍ မရှိတော့ချေ။

ယခု အင်းစိန်သို့ သူပြောင်းလာသည် မှာ တစ်နှစ်နီးပါး ကြာခဲ့ပါပြီ။ လက်ရှိတိုက်ခန်းတွင် မြဲနေခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း၍ ဖြစ်သည်။ ။

လေကောင်းလေသန့်ရသည်။ ။ သုံးလွှာမို့ အထပ်နိမ့်သည်။ ။ သမီးလေး၏ ပညာရေးအတွက်လည်း သင့်တင့်သည်။ ။ အမေအတွက် ဘုရားသွားကျောင်းတက် အဆင်ပြေသည်။ ။ ပြီးနောက် အိမ်နီးချင်းများက မြို့

အထာဆန်စွာ သီးသန့်မနေကြဘဲ မေးထူးခေါ်ပြောရှိသည် ။
မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းတွင် သူနှင့် မတိမ်းမယိမ်းအရွယ် ဇနီးမောင်နှံတို့
နေထိုင်ကြသည် ။ နဂိုစိတ်ရင်းကောင်းသူမို့ အမေ့ကို ရှိသေစွာ ဆက်ဆံ
သည် ။ ထိုဇနီးမောင်နှံထံတွင် သားတစ်ယောက်ရှိသည် ။ သမီးအတွက်
လည်း အဖော်ရသည် ။

သူက အချိန်ပြည့် အပြင်ထွက်နေရသည် မို့ အမေနှင့်သမီးကို အမြဲစိ
တ်ပူနေရသည် ။ ထိုဇနီးမောင်နှံက စောင့်ရှောက်မှုပေးသဖြင့် သူ ကျော
ပူသက်သာရသည် ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုတိုက်ခန်း၌ မြနေခြင်းဖြစ်သည် ။
ကျောင်းနေသောအရွယ် ရောက် လာပြီမို့ သမီး၏ ဝေယျာဝစ္စသည် ပို၍
များ လာသည် ။ ပြီးနောက် အမေ၏ ကျန်းမာရေးသည် လည်း တစ်နေ့
ရွှေ တစ်နေ့ငွေ ဖြစ်နေရသည် ။ အိမ်အကူလည်း မငှားဝံ့ချေ။
သူ့နောက်ကြောင်းကြောင့် အမေနှင့်သမီး၏ ဘဝအရိပ်မည်းမည်းကို သူ
မလိုလားပေ။ သူက စောင့်ရှောက်နေရသောဘဝမှ သူ့ကို ပြန်ပြီးစောင့်
ရှောက်ရသောအဖြစ်မျိုး အရောက်မခံနိုင်ပေ။

“အစ်ကို အပေါ်ထမ်းတင်ပေးရဦးမလား”

“ဪ အင်း ... ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“နောက် လိုလည်း ငှားပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ကျော်ကျော်ပါ၊ အဲဒီ
လမ်းထိပ်က ကျွန်တော် အမြဲတတ်တဲ့ ရုံးခန်းပဲ”

ပစ္စည်းတွေ မနိုင်မနင်းဖြစ်နေသောကြောင့်သာ ဆန်အိတ်ကို တိုက်
ခန်းအရောက် ပို့ခိုင်းရခြင်းဖြစ်သည် ။ အမှန်က သူ့အခန်းထဲ သူစိမ်းဝင်
သည် ကို သူ မနှစ်သက်ပေ။ ထို့ကြောင့် ရေသန့်ဘူးမယူဘဲ ရေသန့်စက်
လေး အိမ်ထဲသွင်းထားခဲ့သည် ။ သူ အိမ်၌ မရှိလျှင် သော့ကို နှစ်တန်ခ
တ်ရန် အမေ့ကို အတန်တန်မှာ ကြားသည် ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ ဇနီးမောင်နှံသည် အနေအေးပြီး သီးသန့် ဆန်သောကြောင့် သူတို့ အခန်းထဲ အဝင်အထွက်ရှိသည် ကို သူ မတားမြစ်ခဲ့ပေ။ သို့သော် ဤသို့ စပ်စုပုံရပြီး စကားများ သောဆိုက်ကား ဆရာကိုမူ အခန်းဝဌ်ပင် မရပ်စေလိုပါ။

“ရပြီ ... ဒီမှာ ပဲထားခဲ့တော့”

“ရပါတယ်ဗျာ ... အခန်းထဲသွင်းပေးပါ့မယ်၊ အားမနာပါနဲ့ ”

“ကျွန်တော် သွင်းနိုင်ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ငါးရာတန်တစ်ရွက်ထုတ်ပြီး မမောင်းရုံတမယ် ပြောလွှတ်သည် ။

ဆိုက်ကားဆရာက အူလည်လည်ဆင်းသွားတော့မှ အိတ်ထဲမှ သော့ ကိုထုတ်ပြီး တံခါးဖွင့်သည် ။

“ဖေဖေပြန် လာပြီ”

အခန်းထဲ ဝင်ဝင်ချင်းပင် ဂါဝန်အနီရောင်လေးနှင့် သမီးက သူ့ထံ ပြေးလာသည် ။

သူသည် သမီးလေးကို ယုယစွာ ထွေးပိုက်လိုက်သည် ။ ပြီးနောက် သမီးလေး၏ ပါးမို့မို့ကို မွှေးကြူသည် ။

“ရေမချိုးရသေးဘူး ထင်တယ်၊ အာပုပ်နဲ့တွေ နံစော်နေတာပဲ”

“ဟီး ဟီး ... ဖေဖေမဆူရဘူးနော်၊ သမီး အိပ်ရာထဲမှာ ရှူးပေါက် ထားတယ်”

“မှန်းစမ်း”

သူ ပျာပျာသလဲပင် သမီး၏ ဂါဝန်ကို စမ်းကြည့်သည် ။ မစိုဘဲ ခြော

က်သွေ့နေသည် ။ ထို့ကြောင့် အနံ့ခံလိုက်ပြန်သည် ။ သင်းပျံ့ပျံ့ဆပ်ပြာ
မှုန့်အနံ့သာရသည် ။

“ဟီး လဲပြီးပြီ ... ရှူးစိုထားလို့ အဝတ်လျှော်စက်ထဲ ထည့်ထားတယ်၊
ရှူး တိုးတိုး ... ဘွားဘွားမသိစေနဲ့ နော်”

ချစ်စရာကောင်းသော သမီးငယ်ကို အားပါးတရ ငဲ့မွှေးပစ်သည် ။
လောက၌ ရှိသော ကလေးငယ်များ ထက် သမီးက ပိုပြီးစကားတတ်သ
ည် ဟု ထင်သည် ။ အားလုံးသောကလေး ငယ်များ ထက် ပိုပြီး ချစ်စရာ
ကောင်းသည် ဟု ထင်သည် ။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့်
နှုတ်ခမ်းလေးချွန်အောင် တီတိတာတာပြောတတ်သော သမီးလေးကို
သူ အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်ရသည် ။ မောပန်းလာသမျှ
စိတ်ဒဏ်ရာများ သည် သမီးလေး ပါးတစ်ချက်နမ်းရှိုက်လိုက်ရုံမျှဖြင့်
ပြေလျော့သွားတတ်သည် ။

“ဒီကလေး ဖအေကို ဘာတွေခွဲနေပြန်ပြီလဲ”

ဒူးနာနေသော မေမေက ဒူးလေးညွတ်ပဲ့ညွတ်ပဲ့နှင့် ပေါ်လာပြန်သည်
။ သမီးကို ချီထားရာမှ ချလိုက်၏။

“ဖေဖေ”

သမီးသည် လက်ညှိုးလေး နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ တို့ ကာ ရှူးတိုးတိုးပုံ လှ
ပုံပြ၏။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ သဘောက သမီးအလိုအတိုင်းပါဆိုသ
ည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည် ။ သမီးသည် သူ့အပေါ် ဗိုလ်ကျသလောက် မေ
မေ့ကိုတော့ ကြောက်သည် ။ မေမေ့ကွယ်ရာတွင် ဘွားဘွားက ပွစိပွစိဟု
အတင်းပြောတတ်သည် ။ အခြားလူက မေမေ့ကို ဒီလိုပြောလျှင် သူကြို
က်ချင်မှ ကြိုက်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အချစ်ရဆုံးသူလေးက မေမေ့အ
တင်းပြောသောအခါ ပိုပြီး ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်ဟု ခံစားရသည် ။

“ဒီသားအဖတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

မေမေက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆက်တီတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ။ ခူးနာနေသောကြောင့် လမ်းများများ မလျှောက်နိုင်သလို လှေကားအတက်အဆင်းလည်း ခက်ခဲလှ၏။ နောင်အခါ အိမ်ငှားလျှင် မြေညီထပ်သာငှားဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ။ သို့သော် အိမ်တွင် သူက အနေနည်းသူမို့ မေမေနှင့် သမီးတို့ နှစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲ စိတ်မချနိုင်ပေ။ မြေညီထပ် လူသွားလူလာများ သော လမ်းဘေးထက် အထပ်မြင့်က အနည်းငယ်လုံခြုံမှုရှိမည်ဟု ထင်သည်။ ။

“မေမေ ... ရင်ကျပ်သက်သာရဲ့ လား”

“အေး ... မဆိုးဘူးကွဲ့၊ တောဆေးမြစ်ပြုတ်သောက်မှ နေသာထိုင်သာ ရှိလာတယ် ... အဟွန့် အဟွန့်”

“သမီးရေ ... ဖေဖေကို ဒါလေးကူဆွဲပါဦး”

လက်ထဲမှ ဟင်းထုပ်ကို ကမ်းပေးသည် တွင် သမီးက ဆွဲယူသည်။ ။

“လေးလိုက်တာ၊ ဟား ဟား ... ဖေဖေ ကြက်သားဝယ် လာပြီမဟုတ်လား”

သူ့အကြောင်းသိနေသော သမီးက အမှန်ဆုံး ဗေဒင်ဆရာမ ဖြစ်သည်။ ။ သူ ပြန်၍ ပင် မပြောလိုက်နိုင်ပေ။ ။ ထို့ကြောင့် အပြီးတစ်ပွင့်နှင့်ပင် ဝန်ခံရလေတော့သည်။ ။

“ခါးနာနေဦးမယ်”

သူက အခန်းဝမှ ဆန်အိတ်ကို မ , လျှင် မေမေက ကရုဏာနှင့် အပြစ်ပြောပြန်သည်။ ။

“မေမေ မုန့်စားထားသေးလား”

“အေး ... ဗိုက်ဆာတာနဲ့ ဘီစကွတ်နှစ်ချပ်စားထားတယ်”

“ဟာ ... မေမေကလုပ်ပြီ၊ အဲဒါ ကလေးအတွက်ဗျ၊ ဒါတွေစားတော့ ဆီးချိုက တက်ပြန်တော့မယ်၊ အသီးအနှံလေးပဲ စားလေဗျာ”

“တိုင်းပြီးပါပြီကွယ်၊ မတက်ပါဘူး၊ ဟွန်း ... ငါ့ကြောင့်ပဲ မင်းတို့ သားအဖလည်း ဆန်ကောင်းစားရတယ်ကို မရှိဘူး၊ ဒီ ဆီးချိုသွေးချိုလည်း သေရာပါတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ ”

မေမေက ညည်းညူနေရှာသည် ။ သူက ဒါကို ကြားသော်လည်း ရိုးနေပြီဖြစ်သော ညည်းညူသံမှို့ လျစ်လျူရှုလိုက်နိုင်သည် ။

မီးဖိုခန်းထဲတွင် စားထားသမျှ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တို့ က သူ့အား ကြိုဆိုနေလေသည် ။ စိတ်ရှိတဲ့ အတိုင်းဆိုလျှင် အင်္ကျီလက်ကိုပင့်ကာ ဆေးကြောပစ်ချင်သည် ။ သို့သော် တန်ဖိုးကြီးသောအင်္ကျီမို့နှမြောသည် ။ ထို့ကြောင့် အိပ်ခန်းထဲ အရင်ဝင်ရ၏။ အိပ်ခန်းထဲဝင်သောအခါ ကျင်ငယ်ရည်နံ့က ပြင်းရှရှ စူးခနဲ ရှူမိသည် ။

မငယ်တော့တဲ့ သမီး၏ ကျင်ငယ်ရည်သည် နံစပြု လာပြီ ဖြစ်သည် ။ အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်ပြီး ချိတ်တွင် ချိတ်သည် ။ ဤတွင် တစ်သောင်းတန်တစ်ထပ်ကို စမ်းသပ်မိ၏။ ဒေါ်သူဇာထံမှ ရလာသောငွေ။

ထိုငွေကိုကိုင်ကာ စိတ်ပျက်စွာ ခုတင်ပေါ် ဂူငူကြီး ထိုင်ချသည် ။ လက်ထဲတွင် တစ်သောင်းတန်အထပ်လိုက် စုစုပေါင်း ငါးသိန်းခန့် ရှိနေနိုင်သည် ။ ငွေကို မရေတွက်ချင်ပါ။ ထိုငွေများ သည် ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် လိုအပ်လှသည် ။ သို့သော် ထိုငွေများကို သူမုန်းတီးမိသည် ။ ငွေကြောင့် ရရှိသည့် ခါးသက်သောဘဝကိုလည်း စိတ်ပျက်သည် ။ သို့

သော် ထိုခါးသက်မှုကို ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ရပြန်သည်။ ။

ငွေတစ်ထပ်ကို ဗီရိုအံ့ဆွဲထဲထည့်လိုက်သည်။ ။
အနီရင့်ရောင်နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာနှင့် ဒေါ်သူဇာ၏ ပုံရိပ်သည် အော်ဂလီဆန်စွာ ပေါ်လာပြန်သည်။ ။

“မောင်လေး”

ထိုအသံသည် သူ့နားဝ၌ ခါးသက်သည်။ သူ့နှလုံးသားသည် နာကျင်လာမိသည်။ ။ နာကျင်မှုကို ပြေပျောက်စေခြင်းအလို့ငှာ စိတ်ရှိလက်ရှိ ပေါက်ကွဲအော်ဟစ်ပစ်ချင်သော်လည်း အံ့ကြိတ်ကာ မျိုသိပ်ရပြန်သည်။ ။

“ဖေဖေ ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်”

သူ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ငိုနေမိမှန်းမသိပေ။ သမီးကလေး သတိလာပေးတော့မှ သတိဝင်သွားသည်။ ။

“သမီး ဗိုက်ဆာပြီ ဖေဖေ”

“ခဏနော်၊ ဖေဖေ အင်္ကျီလဲလိုက်ဦးမယ်၊ ခုလောလောဆယ် အဆာပြေမုန့်စားထားနော်၊ မုန့်ထားတဲ့ နေရာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

လိမ္မာသောသမီးက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသောအခါ ဂျင်းဘောင်းဘီကိုချွတ်ပြီး ခပ်နွမ်းနွမ်းပုဆိုးကို လဲဝတ်လိုက်သည်။ ။ ငွေထည့်လိုက်သောအံ့ဆွဲကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ရေတော့ ဟိုတယ်မှာ ချိုးခဲ့ပြီမို့ ထပ်ချိုးစရာမလိုတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကို ဖြစ်သလို ဝတ်လိုက်သည်။ ။ တောင့်တင်းသောဘော်ဒီမို့ ဘာဝတ်ဝတ်ခန့်ညားဆဲ ဖြစ်၏။

ပထမဆုံးအနေနှင့် အိပ်ရာခင်းကိုလျှော်ရန် ဆွဲချွတ်ရသည်။ ။ ပြီးနော

က် သမီးချွတ်ပစ်ထားသော အဝတ်များကို တစ်ထည်ချင်းကောက်သိမ်း
သည် ။

ပြီးနောက် အဝတ်လျှော်ပုံးထဲ ထည့်သည် ။ မေမေအင်္ကျီရော အိပ်ရာ
ခင်းတွေပါထည့်ပြီး လျှော်စက်ကို လည်ပတ်စေသည် ။ တစ်ဆက်တည်း
မှာ ပင် ထမင်းအိုးတည်ကာ တံမြက်စည်းဆွဲပြီး သန့်ရှင်းရေးစတော့၏။

အချိန်သိပ်မရချေ။ မကြာခင် သမီးကို ကျောင်းပို့ရတော့မည် ဖြစ်သ
ည် ။ သမီးအတွက် ထမင်းဘူးကို အချိန်မီ ပြင်ဆင်ရပေမည်။

ထို့ကြောင့် အလွယ်ဆုံးဖြစ်သော ကြက်ဥကိုသာ အားကိုးရပြန်သည်
။ ထမင်းအိုးခလုတ်ကလေး ကလောက်ဟု မြည်သွားချိန်၌ အဝတ်လျှော်
စက်လည်း ရပ်သွားသည် ။

ထို့ကြောင့် အဝတ်များကို ချိတ်ဖြင့် ကပျာကသီလှန်းကာ သမီး၏ ထ
မင်းဘူးကို ပြင်ဆင်ပေးသည် ။ ပြီးနောက် ငါးရုံခြောက်ဖုတ်ဆီလူးရုံ
လေးလူးပြီး ထမင်းဖြူဖြူကို ပန်းကန်ပြားထဲထည့်ကာ အမေအတွက် ပြ
င်ဆင်ပေးသည် ။

“မေမေ ထမင်းစားလို့ ရပြီ”

ချော်လဲမှာ စိုးသောကြောင့် ရေစက်များကို အဝတ်ခြောက်ဖြင့် ကပျာ
ကယာ သုတ်လိုက်ရသေးသည် ။

“သမီးရေ ရေချိုးမယ်”

“မချိုးချင်ဘူး”

“လာပါကွာ”

ရေချိုးပျင်းသော သမီးလေးကို ခါးမှ စုပွေ့ချီကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဆွဲ

ခေါ်ရပြန်သည် ။

“အေးတယ်”

“အိမ်ထဲမှာ မို့၊ အပြင်မှာ ပူနေတယ်၊ ညက ရှူးပေါက်ထားတယ်မဟုတ်လား၊ နံနေမှာ ပေါ့”

“နံပါဘူး၊ အင်္ကျီလဲပြီးပြီ”

“မနက်တိုင်း ရေချိုးရတယ် သမီးရဲ့ ၊ မချိုးလို့ တော့ နုနယ်ဟာ အိပ်ရာထဲ ရှူးပေါက်ပါတယ်ဆိုပြီး ကျောင်းမှာ ဆရာမကို ပြောထားလိုက်မှာ ”

“ပြောနဲ့ ... ရှက်စရာကြီး”

“အဲဒါဆို မပေါက်နဲ့ ပေါ့”

“မပေါက်ပါဘူး၊ သူ့ဘာသာသူ ထွက်ကျသွားတာ”

ချစ်စရာကောင်းသော သမီးလေး၏ ပါးကို ခပ်ဖွဖွနမ်းလိုက်ပြန်သည် ။

“ဟေ့ ... ဟိုသားအဖတွေ မြန်မြန်လုပ်နော်၊ ကျောင်းချိန်နီးနေပြီ”

မေမေက ထမင်းစားရင်း လှမ်းအော်သည် ဖြစ်ရာ ပလုတ်ပလောင်းသံ ထွက်နေသည် ။

“ဘွားဘွားကြီးအော်နေပြီ”

သမီးကိုယ်လေးပေါ် နောက်ဆုံး ရေတစ်မူတ်လောင်းကာ တဘက်ထူကြီးနှင့် ပတ်ပြီးပွေ့ချီခေါ်လာသည် ။

“နုနယ်က နောက်နေ့ကစပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရေချိုးထား၊ ရက်ချုပ်ကလည်း ကလေးကို သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့ ”

မေမေက ဤသို့ဆူလျှင် သမီးလေး၏ မျက်နှာသည် ပြောင်ချော်ချော် ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ။

“ဖေဖေ ညက ဖေဖေဝတ်တဲ့ အင်္ကျီနဲ့ ကျောင်းပို့နော်”

“ဘာလို့လဲ”

“အဲဒီအင်္ကျီနဲ့ ဖေဖေက သိပ်လိုက်တာ၊ မင်းသားလိုပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေကို ငါ့ဖေဖေလို့ ကြွားမလို့”

“ဒီအင်္ကျီနဲ့ ဆို ဖေဖေက မချောလို့လား”

“မချောဘူး”

“ဒီကလေးမ တော်တော်တတ်၊ ဒီအင်္ကျီနဲ့ လည်း ဘာဖြစ်သလဲ၊ ခန့်တာပေါ့၊ ဟိုအင်္ကျီက အ လုပ်သွားမှ ဝတ်တဲ့ ဟာမျိုး”

“ဖေဖေက ညတော့မှ အ လုပ်သွားလုပ်တော့ ဘယ်အချိန်အိပ်မလဲဟင်”

ရုတ်တရက် သူငိုငံကျသွားသည်။ ။ ရေချိုးပြီးခါစမို့ ပြောင်ရှင်းနေသော သမီး၏ မျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ သမီး၏ မေးခွန်းအတွက် သူ့ထံ အဖြေမရှိချေ။ ဖေဖေက ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲဟု မမေးခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ ထိုမေးခွန်းမျိုး သမီးက တစ်ချိန်မေးလာပါက သူ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

“ဖေဖေ ကြယ်သီးမှားနေပြီ”

သူ ဘယ်လောက်တောင် အတွေးလွန်သွားတယ် မသိပါ။ သမီး၏ အင်္ကျီ ကြယ်သီးကို အပေါက်နှင့်တလွဲ တွယ်ထားသည်။ ။

“ဪ ... ဆောရီး၊ ကဲ ... သွားကြမယ်”

ထမင်းဘူးထည့်ထားသော ဆွဲခြင်းအနီလေးကို တစ်ဖက်မှ ဆွဲပြီး အခြားတစ်ဖက်တွင် သမီးလက်ကိုဆွဲကာ ကျောင်းချိန်အမီပြေးရပြန်သည်။ ။

မိုးဦးလေဦးမို့ လမ်းက စိုစိုစိုစိုဖြစ်နေပြန်၏။ သမီး၏ ရှုဖွဲ့နံရံလေး ညစ်ပတ်သွားမှာ စိုးရပြန်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် သမီးကို ချီလိုက်သည်။ ။

သမီးသည် သူ့ရင်ခွင်ကြား၌ နေပြီး သူ့ကိုပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။ ။ သမီးအပြုံးကို သူ သဘောပေါက်၏။ သမီးသည် အကြွေးပိုလေးဖြစ်သည်။ ။ အတန်းဖော်များကို ငါ့ဖေဖေက ငါ့ကို ချီပြီးပို့တာဟု ရှာကြံကြွားနေလေဦးမည်။ တစ်လောကလုံးရှိ အဖေများ ထံတွင် သူက အကောင်းဆုံးအဖေတစ်ဦးလို့ ကြွားဝါပြောပေဦးမည်။

“ဖေဖေရေ တာ့တာ”

သမီးသည် ခြင်းလေးကိုဆွဲကာ လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ကျောင်းထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ ။

မြင်ကွင်းဆုံးသည် ထိ သမီး၏ ကျောပြင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ ဘာလိုလိုနဲ့ သမီးတောင် ကြီး လာပြီဖြစ်သည်။ ။ လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ကျော် ငါးနှစ်ခန့်က သမီးသည် နီတာရဲလေး ဖြစ်၏။ သမီး၏ လက်ဖဝါးလေးသည် သူ့လက်မတစ်ချောင်းစာသာ ရှိသည်။ ။ နို့ဆာလျှင် အသားလေး နီမြန်းလာသည် ထိ အာခေါင်ခြစ် ငိုကြွေးတတ်သည်။ ။ သဘောကျစရာရှိလာလျှင်လည်း လူကြီးတစ်ယောက်လို အသံထွက်ရယ်တတ်သည်။ ။ သွားမရှိသေးသော သမီးလေး၏ ရယ်ပုံသည် အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ချစ်ဖို့ ကောင်းနေပေသည်။ ။

အခုတော့လည်း စကားတွေများ လိုက်တာ။ အိမ်မှာ ဆိုလည်း သမီးလေး၏ အသံချည်း ဖြစ်သည်။ ။ သမီးက တီတီတာတာဆိုသောအခါ မေ

မေက လူကြီးပီပီ နာညည်းတယ်ဟု ညည်းတွားတတ်သည်။ ပုတီးလေး
စိပ်ပြီး မြေးဖြစ်သူကို ပွစိ ပွစိ အပြစ်ပြောနေသော မေမေအားလည်း
ကောင်း၊ အတွားဖြစ်သူ မျက်စိရှုပ် နားငြီးလောက်အောင် ဆူဆူညံညံ ခု
န်ပေါက်နေသော သမီးအားလည်းကောင်း သူ သဘောကျမိသည် ၊ ချစ်
သည်။ သူ့ဘဝတွင် သူပျော်သည်။

သမီးကို ကျောင်းပို့ပြီးပါက မေမေကို ဆေးခန်းပို့ရဦးမည်။ အပြန်လ
မ်းတွင် မိုးက ရုတ်တရက်ဆိုသလို ရွာချလာသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ အပြ
န်လမ်းမို့လို့ ၊ မဟုတ်လို့ ကတော့ ထီး အိမ်၌ မေ့ကျန်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ သ
မီးလေး မိုးစိုကုန်လိမ့်မည်။

“ဟဲ့ ... ထီးပါမသွားဘူးလား”

“ယူသွားမယ်ဆိုပြီး မေ့သွားတယ်”

“သွား သွား ... ရေမိုးချိုးလိုက်ဦး၊ မိုးဦးက နှာစေးတတ်တယ်”

“ရပါတယ်၊ မေမေ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ချိန်းထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဆေးခန်းက ဖုန်းဆက်တယ်၊ ဆရာဝန်ကြီး နောက်ကျမယ်တဲ့ ၊
နောက်တစ်နာရီ ရွှေ့လိုက်တယ်”

သူ စိတ်ပျက်သွားသည်။ နောက်တစ်နာရီရွှေ့တယ်ဆိုတော့ သွားမှာ
လာမှာ နဲ့ ရုံးနောက်ကျပြန်မှာ သေချာပါပြီ။ ပြုတ်စော်နံနေသော အလုပ်
သည် နေရာမြဲဖို့ မသေချာတော့ချေ။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲသား ... သား သွားစရာရှိရင်လည်း သွားပါ၊
ဆေးခန်းထိ မေမေဘာသာ သွားနိုင်ပါတယ်”

သွားနိုင်တယ် ထားဦး၊ ဘယ်ကဘယ်လို စိတ်ချလို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ။ အိမ်
ထဲ၌ လျှောက်လျှင်ပင် နံရံကိုအားပြုပြီး သွားရသည်။ မေမေဒူးရိုးဆစ်

သည် မကောင်းတော့ပေ။ အကြောအခြင်လည်း အားနည်း၏။ သည် ကြားထဲ နှလုံးက မကြာခဏဖောက်သည် ။ အောက်ပိုင်းသေသွားမှာ စိုး၍ ဆရာဝန်က မကြာခဏ လမ်းလျှောက်ထွက်ပေးရန် ညွှန်ကြားသည် ။ သူ့မှာ လည်း သူ့အခက်အခဲနှင့်သူမို့ မေမေ့ကို ကူပြီး မနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်မပေးနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဆေးခန်းအကြောင်းပြုပြီး တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်လုပ်ရသည် ။

မေမေသည် စိတ်သာရှိသော်လည်း တစ်ကိုယ်တည်း လမ်းမလျှောက်နိုင်မှန်း သူသိသည် ။

ပြုတ်ချင်လည်း ပြုတ်ပါစေတော့။ ငွေရဖို့ အလုပ်က အရေးကြီးသော်လည်း သူ့ဘဝတွင် မေမေနှင့်သမီးလေးလောက် ဘယ်အရာမှ အရေးမကြီးပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘယ်အလုပ်မဆို သုံးလထက်အပြင် မမြဲခဲ့ပေ။

သူလည်း အဖေတစ်ယောက်ဖြစ်သလို အမေရှိသောသားဖြစ်သည် ။ အဖေကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်သူမို့ ကလပ်လိုနေရာမျိုးတွင် အလုပ်မဝင်ချင်ပေ။ သို့သော် မဝင်၍ မရပေ။ ထိုအလုပ်ကလေးခံနေ၍ သာ သူတို့ မိသားစုဘဝသည် သာယာနေခြင်းဖြစ်သည် ။ တစ်လတလေ မေမေ့ဆေးဖိုး၊ အိမ်ငှားခ၊ မီးဖိုချောင်စရိတ်နှင့် သမီးလေးစရိတ်က နည်းတဲ့ထွက်ငွေ မဟုတ်ပေ။

“ဟဲ့ သား ဘာတွေမှီငြင်နေတာလဲ ... ရေချိုးလေ၊ ဆေးခန်းက နေပါစေ၊ မေမေလည်း ကျန်းမာနေတာပဲ၊ သား အ လုပ်သွားစရာရှိတာကို သွားပါ၊ ငါ့သားလည်း မေမေ့ကြောင့် ပင်ပန်းလှပါပြီ”

“ဟာ ... ရပါတယ်၊ ဆေးခန်းက သွားရမှာ ပေါ့၊ အဲ ... မေ့လို့ ၊ သား ဒီနေ့အလုပ်ပိတ်တယ်၊ နေ့တစ်ပိုင်းပဲ၊ ညနေမှ သွားလို့ ရတယ်”

“သားအလုပ်က မကြာခဏ ပိတ်တယ်နော်”

“ပုဂ္ဂလိကကုမ္ပဏီဆိုတော့လည်း ဒီလိုပဲပေါ့”

မေမေ့ထံမှ သနပ်ခါးရနံ့ကို ရှူလိုက်မိသည် ။ သူ့ရင်ထဲ အေးချမ်းသွား၏။ သနပ်ခါးရနံ့လေးလွင့်နေလျှင် မေမေ နေကောင်း၍ ဖြစ်သည် ဆိုတာ သူသိသော မေမေသင်္ကေတ ဖြစ်သည် ။ ဆေးနံ့တွေ လှိုင်နေပါက မေမေ နေမကောင်းနေ၍ ဖြစ်သည် ။ သို့သော် မေမေသည် သူ့ကို နေကောင်းတယ်ချည်းသာ အမြဲပြောထွက်တတ်သည် ။

“သား အလုပ်အကိုင်အဆင်ပြေရဲ့ လား”

“ပြေပါတယ် ဘာလို့ လဲ”

“မသိပါဘူး၊ သားမျက်နှာ နည်းနည်းညှိုးနေသလားလို့ ”

“မေမေလည်း အသက်ကြီး လာပြီထင်တယ်၊ အရိပ်အခြည်ကြည့် လာပြီ”

“ကဲ သွား ... ရေမိုးချိုး၊ မနက်စာစားပြီး နားလိုက်ဦး”

မေမေသည် နားရန် သူ့ကို အမြဲပြောပေမယ့် နားချိန်မရှိမှန်း သူ့အခြေအနေနှင့်သူသာ အသိဆုံးဖြစ်သည် ။

ရေကိုင်လျှင် ကိုက်ခဲနာကျင်တတ်သော မေမေက ရေကိုင်၍ မရချေ။ ရေချိုးလျှင်ပင် ရေနွေးနှင့် စပ်ချိုးရ၏။ ထို့ကြောင့် စားပြီးပန်းကန်များ လည်း သူပဲ ဆေးကြောရသည် ။

တစ်အိမ်လုံး ပြောင်အောင်သိမ်းဆည်းပြီး ရေမိုးချိုး ထမင်းစားပြီးချိန်တွင် ဆယ်နာရီထိုးသွားပြီဖြစ်သည် ။ မေမေ့ကို ဆေးခန်းပို့ပြီး အိမ်ပြန် ပို့ပြီးသောအခါ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးပြီ ဖြစ်သည် ။

နေ့တစ်ဝက်ကျိုးသွားပြီဖြစ်သော်လည်း ရုံးကို သုတ်ခြေတင်အောင်ပြေးရန်ပြန်သည်။ ။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ရုံးရောက်သောအခါ ထွက်စာက သူ့ကို အဆင်သင့်စောင့်ကြိုနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။ သူ့ဘက်မှ ဆင်ခြေလေးပင် နားထောင်မသွားတော့ပေ။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုရက်ချုပ်ရယ်၊ ကျွန်မတို့ လည်း ဘယ်လိုမှ ဖာထေးလို့ မရတော့လိုပါ၊ ပျက်ရက်က များ နေပြီလေ”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် မကြည်ပြာရယ်”

သူ့ထံတွင် မေမေနှင့်သမီးရှိမှန်းသိသော မကြည်ပြာက ရုံးတွင် သူ့အတွက် အမြဲကာဘာလုပ်ပေးတတ်သည်။ ။

“ခက်တယ်၊ ရှင့်ရပ်တည်မှုက အလုပ်မရှိလို့ မရဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား ... (.....) မှာ မားကက်တင်းခေါ်နေတယ်၊ ဝင်လျှောက်ကြည့်လေ၊ အဲဒါ ရှင်နဲ့ ဆို လိုက်လောက်တယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

“ကျေးဇူးလုပ်မနေနဲ့ ... ခုပဲ ပြေးတော့၊ ဒီလကုန် နောက်ဆုံးတဲ့ ”

သူ့ဘဝသည် ဘယ်တော့များမှ အေးဆေးနေရမလဲဆိုတာမသိနိုင်ပေ။ ။ အမြဲပြေးလွှားရသည် ချည်း ဖြစ်၏။ အလုပ်ရပါစေ၊ သူ့ကိုအလုပ်ခန့်ပါစေ။ အလုပ်၌ အဆင်ပြေပါက ကလပ်တွင် မလုပ်ချင်တော့ပေ။ သမာသမတ်မကျသောငွေကို မလိုချင်တော့ပေ။ အလုပ်ရပါစေဟု ရင်ထဲ ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။ ။

အခန်း (၃)

“နာမည်က ရက်ချုပ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပါဝါမျက်မှန်လေးကို ဟန်ကျကျ တပ်ထားသူ အမျိုးသမီးရှေ့တွင် သူသည် ခပ်ကျွံကျွံထိုင်နေရသည်။ ။

“လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ နေရာတွေ တော်တော်များ တာပဲ၊ ဌာနလည်း စုံနေပြီနော်”

သူဖြည့်ထားသောပုံစံကိုကြည့်ရင်း ပြတ်သားသောလေသံနှင့်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ အသက်တော့ သိပ်မကြီးနိုင်သေးပေ။ သူ့ထက် အလွန်ဆုံးကြီးလှ နှစ်နှစ်ပေါ့။

“မားကက်တင်းကို ဘာလို့ လာလျှောက်တာလဲ”

“အလုပ်လိုချင်လို့ ပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ငွေရချင်လို့ ”

“တခြားနေရာတွေ လျှောက်နိုင်တာပဲ၊ အလုပ်တွေ အများကြီးပြောင်းခဲ့ဖူးပေမယ့် လုပ်သက်အတွေ့အကြုံက နည်းသလား၊ ဘီအေ ဆိုသော်ငြား စီးပွားရေးနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာပဲ”

“ရိုးထိုင်တဲ့ အလုပ်နဲ့ ဆို အဆင်ပြေမယ် မထင်လို့ ပါ”

“Why”

“ဒါကကျွန်တော့်ရဲ့ Personal ပါ။ အလုပ်နဲ့ သိပ်ဆိုင်မယ်မထင်ဘူး”

“မင်း ဘာကြောင့် မကြာခဏ အလုပ်ထွက်ရသလဲဆိုတာ တို့ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို အလုပ်ခန့်ရမှာ လည်း ခပ်လန့်လန့်ပဲ။ မင်းက ငွေကြောင့်လာတယ်ပြောတယ်။ ကောင်းပြီ ... အဲဒီအဖြေက ရိုးသားပွင့်လင်းလို့ သဘောကျတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်အပေါ် စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ မင်းအဖြေထဲ နှောယှက်နေတယ်။ ဒါတော့ တော်တော်ကြီးမားတဲ့ ရှေ့ခါကြီးပဲ”

“ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်ကြိုးစားသူဆိုတာတော့ အထက်က လူကြီးတိုင်းက အသိအမှတ်ပြုကြပါတယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ကောင်းပြီ ... မားကက်တင်းမဟုတ်ဘဲ အခြားနေရာဆိုရင်ရော”

“ကျွန်တော်မှန်းတဲ့ အချိန် ဆိုရင်တော့ လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က မနက် ၁၀ နာရီရုံးတက်ပြီး ညနေ လေးနာရီဆင်းမှ အဆင်ပြေမှာ ပါ”

“လစာ ဘယ်လောက်မှန်းလသဲ”

“တစ်သိန်းခွဲ”

“အိုကေ ... ကောင်းပြီလေ။ အဆင်ပြေရင် ဆက်သွယ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် စောင့်မျှော်နေပါ့မယ်”

ထထွက်သွားသူကို စေတနာပြုညှစ် ငေးကြည့်နေမိသည် ။ လူပုံတော့

ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ဖြစ်သည် ။ မင်းသားရှုံးသည့်ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်၏။ နာမည်က ရက်ချုပ်။ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းအရ အသက်သည် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ဖြစ်သည် ။

ဝတ်ပုံစားပုံမှာ လည်း စမတ်ကျသည် ။ ဤလူကို စင်တာထဲမှာ သာ တွေ့ပါက မိမိတို့ နှင့် ဂုဏ်ရည်တူအသိုင်းအဝိုင်းကဟု ယုံကြည်မိမည်ဖြစ်သည် ။

ယခုတော့ ဤလူက ပညာသင်တယ်ဆိုရုံ ဘွဲ့ကလေး တစ်လုံးသာ ရင်ဝယ်ပိုက်ထားနိုင်သည် ။ ဘာသာစကားဆိုလည်း ဘာကိုမှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မတတ်ချေ။ ရုပ်ရည်နှင့် ပုံပန်းသဏ္ဌာန်အရ အလုပ်ခန့်ချင်စရာကောင်းသော်လည်း အရည်အချင်းကိုတော့ လက်မခံနိုင်ချေ။ သို့သော် အလှကုန်ပစ္စည်းများ တင်သွင်းသည့် ကုမ္ပဏီမို့ ဤသို့ လူပုံချောမျိုးတော့ လိုအပ်လှပေသည် ။

“မမ ... ကိုယ်စားလှယ်တွေစုံနေပြီ၊ အစည်းအဝေးစလို့ ရပါပြီ”

လူတွေစစ်ဆေးခြင်းသည် ရက်ချုပ်ဆိုသူက နောက်ဆုံးလူဖြစ်သည် ။ လာသမျှ လျှောက်လွှာရှင်အားလုံးကို စေတနာပြည့်စုံ ဘဝင်မကျပေ။

လူအယောက် နှစ်ဆယ်ကျော်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းလိုက်ရသော်လည်း အရည်အချင်း ကောင်းသူက ရုပ်ရည်အဆင်မပြေ၊ ရုပ်ရည်ကောင်းသူက အရည်အချင်းမကောင်းနှင့် ခေါင်းကိုက်စရာချည်းသာ ကြုံတွေ့နေရသည် ။

ထို့ကြောင့် အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးတစ်လုံး သောက်လိုက်ရသည် ။ အစည်းအဝေးခန်းမထဲ သို့ ဝင်လိုက်လျှင်လည်း စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ တစ်ကွက်မှ မရှိချေ။

ကိုယ်စားလှယ်များ မေးသော မေးခွန်းတွေက ခရေစတုတွင်းကျ။ အလုပ်လုပ်ချင်စိတ်များ ကုန်ခန်းရလောက်တဲ့ ထိပ်ပင်။ ရလို့မှုများ လွန်းသော လူသဘောကိုသိရသောအခါ စိတ်မရှည် နိုင်စရာချည်း ကြုံတွေ့ရတော့မည်။

ရှော့ ... အင့် ယူ၊ အလကားပေးတယ်၊ ရောင်းလို့ ရသမျှသာ ယူကြပေတော့ဟု ပုံပေးလိုက်ချင်သည် ။ ပစ္စည်းအသစ်၊ စာရင်းအသစ်မို့ အာပေါက်အောင် ပြောဆိုနေရသည် ။

ရုံးမှ ပြန်သောအခါ ပင်ပန်းလွန်း၍ နုံးချည့်နေပြီဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ကားသေ့ကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းဆိုဖာဆက်တီပေါ် ဖြစ်သလိုလှဲချမိသည် ။

“မမ ရေသောက်ဦး”

ရဲရင့်ပြည့်စုံသည် ရေအေးတစ်ခွက်ယူလာပေးပြီး စေတနာပြည့်စုံရှေ့တွင် ချလိုက်သည် ။ ထိုရေကို စေတနာပြည့်စုံ မော့သောက်သည် ။ ပြီးနောက် ဦးချဲလ်လေးပေါ်မှ ရဲရင့်ကို ကြင်နာစွာ ပြုံးပြသည် ။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေ ပြန်ရောက်ပြီလား”

“ဒင်နာရှိတယ်တဲ့ ၊ ဒီညစာတော့ ရဲရင့်နဲ့ မမ နှစ်ယောက်တည်းပဲ၊ မမပင်ပန်းလာတာလား”

“အင်း ... မောလာတယ်၊ ငြင်းရ ခုန်ရ ၊ ပြောရ ဆိုရပေါ့၊ ဈေးကွက်ထဲတွင် ကျယ်လာရင်တော့ ဒီလောက်မပင်ပန်းတော့ဘူးပေါ့”

“ကြော်ငြာရိုက်လေ၊ တီဗွီနဲ့ ဂျာနယ်တွေမှာ ပါလာရင် လူတွေ သတိထားမိလာမှာ ပါ”

“ဒါကဈေးကွက်ထဲ ပစ္စည်းရောက်နှင့်နေမှ ဖြစ်မှာ လေ၊ ကြော်ငြာကို

သာမြင်ပြီး ပစ္စည်းကိုမမြင်ရရင် မိအေးနှစ်ခါနာ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“မမကို ရဲရင့် သိပ်အားကျတာပဲ၊ ရဲရင့်လည်း မမလိုပဲ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားချင်တယ်”

ရဲရင့်က ထိုသို့ဆိုချိန်တိုင်း စေတန့်ရင်ထဲ နာကျင်ရသည် ။ ငယ်ငယ်က ဝရန်တာတွင် ပြေးလွှားနေသော ရဲရင့်ပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်လာမိသည် ။ ရဲရင့်သည် မွေးရာပါနှလုံးအားနည်းသူ ဖြစ်သည် ။ ပြေးလွှားဆော့ကစားရခြင်းကိုလည်း အင်မတန် နှစ်သက်သည် ။ တစ်ခါပြေးပြီးလျှင် ဆေးရုံတွင် တစ်ပတ်မျှနေရသည် ။ ။ ရဲရင့်သည် ချူချာလွန်းသူဖြစ်သောကြောင့် မေမေသည် ရဲရင့်ကို လေစိမ်းပင်အတိုက်မခံရအောင် စောင့်ရှောက်သည် ။ အိမ်ထဲနေရလွန်း၍ ရဲရင့်၏ အသားအရေ များ သည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ပင် ဖြစ်၍ နေသည် ။ စေတန့်နှင့် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ အပြင်သွားတိုင်း ဂျီးချဲလ်လေးပေါ် လက်ပြကျန်ရစ်သော ရဲရင့်က စာအုပ်များကိုသာ အဖော်ပြုနေခဲ့ရသည် ။ ထို့ကြောင့် ရဲရင့်သည် ပါဝါထူမျက်မှန်ကြီး တပ်ထားရသည် ။

“ရဲရင့် ... ဒီညနေစာ မမနဲ့ အပြင်မှာ ထွက်စားမလား”

စေတန့်ပြည့်စုံက ပြောသောအခါ ရဲရင့်၏ မျက်နှာလေးသည် ပြုံးစစကြည်လင်လာသည် ။ ရဲရင့်ရယ် အိမ်ထဲမှာ နေရတာ အဲဒီလောက်ပဲ မွန်းကျပ်နေပြီလား။

“မေမေသိရင် မမအဆူခံထိနေဦးမယ်”

အဲဒီလောက်ထိ တစ်ပါးသူအတွက် စဉ်းစားပေးသူမို့ စေတန့်ရင်ထဲ ရဲရင့်အပေါ် အကြင်နာပိုမိသည် ။ အသက်နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်တဲ့ လား ရဲရင့်ရယ်။ တကယ့် ကလေးငယ်လေး လိုပါပဲလား။

“မေမေတို့ ပြန်မလာခင် အရောက်ပြန်ကြတာပေါ့”

“မမ နားချင်မှာ ပေါ့”

“သာယာတဲ့ နေရာမှာ အပန်းဖြေလိုက်မယ်လေ၊
အင်းလျားဘက်သွားရအောင်၊ ရဲရင့်လည်း မရောက်တာကြာပြီ မဟုတ်
လား”

“ရဲရင့် အင်္ကျီလဲလိုက်မယ်လေ”

“နေပါစေ ... မလဲနဲ့ တော့၊ ငါ့မောင်လေးက ချောပြီးသားပါ”

“ဇေယျာဆိုသူမှာ ရဲရင့်၏ အပါးတော်မြဲဖြစ်သည် ။ ရဲရင့်သည် ဇေ
ယျာ၏ အကူအညီဖြင့် သွားလာနေရသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဇေယျာကို ရဲ
ရင့်က အားကိုးသည် ။ ထိုစိတ်ကို စေတန့်ပြည့်စုံက မနှစ်သက်ပေ။ ရဲရ
င့်ကို မိမိကိုယ်မိမိသာ အားကိုးစေချင်သည် ။”

“နေပါစေ ... တို့ မောင်နှမပဲ သွားကြတာပေါ့၊ ဘာလဲ ရဲရင့်က မမ
ကို မယုံလို့ လား”

“လောကမှာ ရဲရင့်အားအကျဆုံးက မမပါ၊ ဘာလို့ မယုံရမှာ လဲ”

“ကဲ ... သွားရအောင်လေ”

“မမ အင်္ကျီမလဲတော့ဘူးလား”

“ဘာလဲ ... မလှလို့ လား”

“လှတယ်လို့ ပြောရင် ဘာဝယ်ပေးမှာ လဲ”

“ရဲရင့်လိုချင်ရင် ကမ္ဘာကြီးပါ ဝယ်ပေးမယ်”

“ကမ္ဘာလုံးလား၊ ဟင်း ဟင်း ... စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ဆိုင်မျိုးစုံရှိတယ်
လေ”

စေတန်ပြည့်စုံ ရယ်ဖွဲ့ဖွဲ့မိပြန်သည်။ ။ ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း ရင်ထဲက တင်းကျပ်မှုကြီး ပြေလျော့သွားသလို ပေါ့ပါးသွား၏။

“ဟင် ... မမလေး ဘယ်သွားမှာ လဲ၊ အစ်ကိုလေးရဲ့ ဆေးသောက်ချိန် ရောက်တော့မယ်လေ”

ဒေါ်မေမြင့် ဖြစ်သည်။ ။ မေမေ၏ ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်၏။ မေမေက နည်းနည်းအရေးပေးထားရုံဖြင့် စေတန်တို့ ၏ ဆွေမျိုးရင်းချာပမာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်သူဖြစ်သည်။ ။ ဒေါ်မေမြင့်ကို စေတန်ကြည့်မရပေ။ ဆရာလုပ်လွန်းသည် ဟု ထင်သည်။ ။

“ဆေးတစ်ရက်မသောက်ရုံနဲ့ ရဲရင့် သေမသွားနိုင်ပါဘူး၊ စေတန်တို့ ဘယ်သွားတယ်၊ ဘာလုပ်မယ်ကအစ အဒေါ်ကို တင်ပြနေရမှာ လား”

“အို ... အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဒေါ်က တာဝန်ရှိလို့ မေးတာပါ၊ သွားရင်းလာရင်း ရဲရင့်သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သိရိက အဒေါ်ကိုပဲဆူမှာ ”

“ဒီမှာ အဒေါ် ... ရဲရင့်က စေတန်မောင်အရင်း ခေါက်ခေါက်၊ သွေးသားအရင်းအချာပါ၊ မကျေနပ်လို့ မေမေ့ကို ဖုန်းဆက်တိုင်ချင်လည်း တိုင်နော်၊ စေတန် ဂရုမစိုက်ဘူး”

ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင်ပြောပြီး ရဲရင့်၏ ဦးချဲလ်ကို တွန်းထွက်လာသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ လူတွေက နေရာတကာ ယဉ်ကျေးနေ၍ မရမှန်းစေတန် တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာသည်။ ။ မျက်နှာသာလည်း ပေး၍ မရချေ။ မျက်နှာသာပေး ရွှေ့ရေးပန်းကန်တက် လုပ်တတ်ကြသည်။ ။

“မမကလည်း ဗျာ ... ဒေါ်လေးကို အားနာစရာကြီး”

“နင်လည်း အဲဒီလို ကြပ်ကြပ်အားနာ၊ နင်တို့ တွေ ဖို့ တာနဲ့ ဟိုက

ခေါင်းပေါ်တက်နေပြီ”

“ဒေါ်လေးက ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ရဲရင့်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ... အိမ်မှာ လည်း ဒေါ်လေးရှိတော့ ဘယ်လောက်စိတ်ချထားရသလဲ၊ လူကောင်းတစ်ယောက်ရဖို့ ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့ ”

ရဲရင့်နှင့် ခံမငြင်းချင်၍ သာ မျိုသိပ်နေလိုက်ရသည် ။ ဒေါ်မေမြင့်ဆိုသော အမျိုးသမီးကို စေတန့်ရင်ထဲ နည်းနည်းမှ သဘောမတွေ့ပေ။ စာရိတ္တမကောင်းသော၊ လိမ်ညာတတ်သော မိန်းမအဖြစ် စေတန့်ရင်ထဲ သံမှိုဖြင့် ရိုက်သွင်းထားမိသည် ။

“မမ ... စိတ်ဆိုးနေတာလား”

ကားမောင်းနေသော စေတန့်ပုံက စိတ်တိုနေတဲ့ ပုံ ပေါက်နေပြီလား ။ အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး နေတတ်သော ရဲရင့်၏ ရှေ့တွင် ဘာကြောင့် ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်သလဲဆိုတာ စေတန့်ကိုယ် စေတန့်လည်း နားမလည်နိုင်တော့ပေ။

ဒေါ်မေမြင့်နှင့် ဆုံလိုက်ရလျှင်ပင် ဘာကိုဒေါသထွက်လို့ ထွက်မှန်းမသိသည့်က စေတန့်၏ ညဉ့်ဖြစ်သည် ။ ဒေါ်မေမြင့်ပေးခဲ့သော အတိတ်မှ ဒဏ်ရာသည် စေတန့်နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ယခုချိန်ထိ နာကျင်ဆဲ ဖြစ်သည် ။ လုံးဝ မမေ့နိုင်ချေ။ ဒေါ်မေမြင့်ကြောင့် ရင်ထဲ ခါးတူးနေအောင် နာကျင်ခဲ့ဖူးသည် ။ ထိုဖြစ်ရပ်ကို စေတန့် ထာဝရမေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

“မမ ... အင်းလျားဆို ... ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”

ဒေါ်မေမြင့်အတွေးထဲ ဝင်လာပါက ဘာတွေလုပ်လို့ လုပ်မိနေမှန်း မသိ။ သည် က စေတန့်ပြည့်စုံ၏ ညဉ့် ဖြစ်၍ နေပါပြီ။

ရဲရင့်သတိပေးသောအခါမှ သတိဝင်ကာ လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်ရသည်။ မိုးက မပွင့်တပွင့်ရွာနေသော်လည်း ကန်ဘောင်သည် ထုံးစံအတိုင်း စည်ကားမြဲ ဖြစ်၏။

ညနေပိုင်းမို့ စုံတွဲများ နှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်သူ များ လှသည်။ အချို့များ ဆို နှစ်ယောက်ထိုင်နေသည် ကို ဝေးဝေးမှ ကြည့်ပါက တစ်ယောက်တည်းလားဟု ထင်ရသည်။

“လူစည်တယ်နော် မမ၊ အတွဲတွေလည်း များ တယ်”

ရဲရင့်၏ ရှက်ဟဟအပြောကြောင့် တည်တင်းနေသောမျက်နှာကြောသည် ပြုံးဟဟ ဖြစ်လာသည်။

“နင်ရော အတွဲလေးဘာလေး မထားချင်ဘူးလား”

စေတန့်အမေးကို ရဲရင့် ခေါင်းခါပြသည်။ ထို့ကြောင့် စေတန့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ မိမိတော့ နှလုံးသားဒဏ်ရာ ရခဲ့သည် မို့ထားတော့။ ရဲရင့်တော့ မချစ်တတ်ဘူးဆိုတာ သဘာဝမကျပေ။ ရဲရင့်သည် လည်း အသက်နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ် လူပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လမ်းမလျှောက် နိုင်သူ မိမိကိုယ်မိမိ အမြဲ သိမ်ငယ်နေတတ်သူ ဆိုသော်ငြား ရဲရင့်လည်း အသည်းနှလုံးနှင့် လူ ဖြစ်၏။

“ဘာကြောင့် ခေါင်းခါပြတာလဲ ရဲရင့်”

“မသိဘူး”

“မပြောချင်တာပါ၊ ဘာလဲ ... လမ်းမလျှောက်နိုင်လို့ လား”

“ရဲရင့်က ရောဂါသည် ပါ”

“အဲဒီလို သိမ်ငယ်စိတ်တွေကို ဟိုးအဝေးကြီးရောက်အောင် ဆွဲထုတ်

လွှင့်ပစ်လိုက်စမ်း ရဲရင့်၊ အဲဒီစိတ်တွေက မင်းကို ချောက်ထဲ ရောက်
အောင် တွန်းပို့နေတာ၊ ပြောစမ်း ... အဲဒီစိတ်တွေကို မင်းဘယ်ကရတာ
လဲ၊ မင်းနားမှာ အနီးကပ်စောင့်ရှောက်နေတဲ့ လူတွေက မင်းကို အဲဒီလို
ပဲ လမ်းညွှန်ခဲ့တာလား”

“ဒေါ်လေးကို အထင်မလွဲပါနဲ့ မမ၊ ဒေါ်လေးက”

“တော်တော့၊ ငါ့ရှေ့မှာ အဲဒီမိန်းမကို အမွှမ်းကိုတင်မနေနဲ့ ၊ ငါ
မကြားချင်ဘူး၊ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးမောင်လေး ဖြစ်နေလို့ ခွင့်လွှတ်
လိုက်တာနော်၊ ငါ့ရှေ့ အဲဒီမိန်းမကို အကောင်းပြောတဲ့ လူ မှန်သမျှ ပါး
ဆွဲချဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ရဲရင့်သည် ကန်ရေပြင်ကိုသာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ငေးကြည့်နေမိသည် ။
ထိုခဏတာ၌ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကြား စကားသံတို့ တိတ်ဆိတ်ကုန်
သည် ။

စေတန်ပြည့်စုံကလည်း ကိုယ့်တွေးနှင့်ကိုယ် ငေးနေခဲ့သလို ရဲရင့်မှာ
လည်း အတွေးနှင့်ဖြစ်သည် ။ လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်ကျော်ခန့်ကသာ မ
ဆင်မခြင် မပြေးခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ဟူသော နောင်တများ ရင်ခွင်ပွေ့ထားခဲ့
သည် ။

ရဲရင့် ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်တုန်လာသည် ။ ထို့ကြောင့် ... ရင်ဘတ်
ကို လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်ထားမိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရဲရင့်”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ရ ... ရပါတယ်”

“အိမ်ကိုပြန်ကြမလား”

“နေချင်သေးတယ်”

အပြင်ထွက်ခွင့်သည် ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးမို့ နေချင်ပါသေးသည် ။ ဒီတစ်ခါ အပြင်ထွက်ပြီးပါက အိမ်ထဲ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခိုအောင်းနေရဦးမလဲဆိုတာ မသိနိုင်တာမို့ လွတ်လပ်သောဘဝကို ခဏတာ ခံစားလိုက်ချင်သေးသည် ။

“ဗိုက်ဆာပြီလား၊ မမတို့ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်လေ”

စေတန့်၏ စိတ်သည် ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ရဲရင့် ရိပ်မိလိုက်သည် ။ ဒေါသဖြစ်လျှင် ငါဟု သုံးနှုန်းတတ်ပြီး စိတ်ကြည်လျှင် မမဟု နာမ်စားသုံးတတ်သော စေတန့်ပြည့်စုံ၏ သဘောကို ရဲရင့် ကောင်းကောင်း အလွတ်ရနေသည် ။

မမစိတ် ပြန်လည်ဒေါသဖြစ်လာမှာ စိုးသောကြောင့် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလားဟူသော မေးခွန်းကို လည်ချောင်းဝမှ ပြန်လည်မျိုချလိုက်ရသည် ။

တကယ်တော့ စိတ်ဒဏ်ရာများ သောမမကို ရဲရင့် သနားသည် ။ မမ၏ မျက်နှာတွင် အပြုံးပျောက်ဆုံးနေသည် မှာ ကြာပြီဖြစ်သည် ။ မမ၏ အပြုံးကို ထပ်မံမြင်တွေ့ချင်သည် ။

“ဆာတာကတော့ ပြောမနေနဲ့ ၊ ဝမ်းခေါင်းကို ဒယ်အိုးနဲ့ ဆက်ထားချင်တဲ့ စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားရတယ်”

အသံသည် ရဲရင့်တို့ နောက်နားလေးမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည် ။ ရဲရင့်ရော စေတန့်ပါ အံ့သြသွားသည် ။ စေတန့် မေးလိုက်တာက ရဲရင့်ကိုဖြစ်သည် ။ သို့သော် ဖြေသံက မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အသံ ဖြစ်နေသည် ။ ရုတ်တရက်မို့ ဒေါသဖြစ်သွားသည် ။ လှောင်ပြောင်ရလေကောင်းရဲ့ ဆိုပြီး ရန်တွေ့ပစ်လိုက်ချင်သည် ။

“ရေမရှိလို့ ပေါ့ကွ၊ ရှိလို့ ကတော့ ညည်းမနေတော့ဘူး၊ တွေ့ကရာ ဆိုင်မှာ ဝင်ဆွဲပစ်လိုက်ပြီ၊ ခုနေချိန် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ထဲသာ ရောက်သွား လို့ တော့ သုံးပွဲအသာလေးပဲ၊ ဟင်းရည်တောင်းလွန်းလို့ ဆိုင်ရှင်က စိတ်မရှည်ဘဲ ဇွန်းနဲ့ ခေါက်မလွှတ်မှာ ကံကောင်း”

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဗြဲတစ်ဗျင်းတောင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖုန်းပြောလျက်သား တွေ့လိုက်ရသည် ။ ထိုမိန်းကလေးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို နည်းနည်းမျှ အလေးမထားဘဲ ပွရောင်းနေသောဆံပင်ကိုသာ တဗျင်းဗျင်းကုတ်ပြီး လာနေသည် ။

“ဟ ... နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ပန်းချီကျောင်းတက်နေတာ၊ လူကို ပေါ့သေးသေးမထင်နဲ့ ၊ လင်းလက်လာမယ့် အနောက်ရဲ့ ကြယ်ပွင့်ကွ၊ ဟွန်း ဟွန်း ... နောင်တစ်ချိန်မှာ ငါကကမ္ဘာကျော်ပန်းချီဆရာမကြီး မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ နင်ပြောနိုင်သလား၊ မြန်မာပြည်မှာ အကြီးဆုံးပန်းချီပြခန်းကြီးကို မပိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူသိနိုင်မလဲ ”

ပုံစံက ခပ်စုတ်စုတ်ဖြစ်သည် ။ ဖိနပ်နောက်မြီးလေးပင် ပါးရိနေပြီ ဖြစ်၏။ လွယ်ထားသောအိတ်မှာ လည်း ကြိုးတွေက စုတ်ဖွာနေပြီဖြစ်သည် ။ လေတိုက်လာသောအခါ ကိုယ်နဲ့ကိုလည်း ရှူမိပါ၏။ ဒီမိန်းကလေး ရေရောချိုးရဲ့ လား။

“ဟား ဟား ... တော်ပြီ တော်ပြီ၊ နင်နဲ့ ပြောနေတာ ငါ့ရဲ့ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ အချိန်တွေ ကုန်တယ်၊ အခု ငါ ဆာကူရာခေါင်မိုးပေါ်မှာ ရောက်နေတာ”

ခပ်ပိုင်ပိုင်ပြောချလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အတည်ပေါက်ကြီး ပြောနေသော ထိုမိန်းကလေး စကားကြောင့် ရဲရင့်သည် ခွီးခနဲနေအောင် ကျိတ်ရယ်လိုက်မိသည် ။

“အေး ... လိုက်ချင်လည်း ရန်ကုန်ကိုသာလာခဲ့တော့၊ ရောက်တော့ ခေါ်တာပေါ့၊ လေသံတွေ မကြားဘူးလား၊ ဒါပဲ ... ဒါပဲ၊ အခု ငါ အာရုံရ တုန်းလေး ကျွဲနွံထဲရုန်းနေတဲ့ ပုံ ဆွဲလိုက်ဦးမယ်”

ထိုမိန်းကလေးသည် ပြောဆိုပြီး ဖုန်းကိုပိတ်ကာ လွယ်အိတ်စုတ်ကြီးထဲထည့်သည် ။

“အမေရေ ... သမီးမိုက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့၊ ဆာကူရာမပြောနဲ့ ၊ မု န့်ဟင်းခါးဆိုင်တောင် မကပ်နိုင်ပါဘူး၊ အရေးထဲဖုန်းဘေလ်က ကုန်နေ သေးတယ်၊ အိတ်ထဲမှာ လည်း လိုင်းကားခ နှစ်ရာပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဗို က်ကလည်း အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ မြည်လိုက်တာ အရမ်းပဲ”

တီးတိုးလေး ညည်းညူနေတယ် ဆိုသော်ငြား လေညာတွင် ဖြစ်နေ သည့်အတွက် အသံကို ရဲရင့်ရော စေတန်ပါ ကြားနေရသည် ။

ရဲရင့် စိတ်ထဲမကောင်းပေ။ ထိုမိန်းကလေးအပေါ် ကရုဏာသက်မိ သည် ။

“ပြန်ရအောင်လေ ရဲရင့်၊ လေ သိပ်တိုက်နေပြီ”

စေတန်၏ စကားကို ရဲရင့်က လက်ကာပြသည် ။

“ကျွဲ နွံထဲရုန်းနေတဲ့ ပန်းချီကို ရဲရင့်စိတ်ဝင်စားနေတာ မမရော မဝ င်စားဘူးလား”

စေတန်သည် ပြုံးတုံးတုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ သဘောက ရဲရ င့်စိတ်တိုင်းကျဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုး။

ရဲရင့်သည် ဦးချလ်ဘီးလေးကို လက်ဖြင့် အသာအယာဆွဲလှည့်ပြီး ထိုမိန်းကလေးသည် အိတ်စုတ်ကြီးထဲမှ စာရွက်နှင့် ခဲတံကိုထုတ်ပြီး စ တင်ရေးဆွဲတော့၏။

စကားပြော ကပေါက်တိကပေါက်ချာနှင့် ထိုမိန်းကလေးလက်စွမ်း
ကို ရဲရင့် အထင်သေးမိသည် ။ သို့သော် ဆွဲနေပုံကိုကြည့်ရင်း
အထင်ကြီးလာမိသည် ။ ဒီမိန်းကလေးက ပါရမီရှင်လေးဖြစ်ပုံရသည် ။

“အာရုံကိုမလာပါဘူး”

ထိုမိန်းကလေးသည် ဆွဲလက်စပုံကောင်းလေးကို လုံးချေပစ်ရန် လ
က်ရွယ်လိုက်သည် ။ ရဲရင့် နှမြောသွားသည် ။

“ဟေ့ ... နေဦး”

“အောင်မလေး ... လန့်လိုက်တာ”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသောအသံကြောင့် မိန်းကလေးသည် တစ်
ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်သွား၏။ ရဲရင့်ကိုသာ သွေးဆုတ်ဖြူလျော်စွာ
ပြူးကြောင်ကြည့်နေသည် ။ ထိုမိန်းကလေး၏ မျက်လုံးက
အဓိပ္ပာယ်များ စွာ။

“ရှင် ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ၊ ဘယ်အချိန်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ
မှန်မှန်ပြောနော်”

ရုတ်တရက်မို့ ရဲရင့် ကြောင်နသွားသည် ။ ထို့ကြောင့် သုံးပေအကွာ
မျှတွင် ရပ်နေသော အစ်မဖြစ်သူကိုသာ ဖြေရှင်းပေးရန်
အားကိုးတကြီးကြည့်၏။

စေတန်ပြည့်စုံသည် ရဲရင့်နှင့် မိန်းကလေးအနားသို့ တစ်လှမ်းချင်း
လျှောက်လာသည် ။

“မင်းကို အန္တရာယ်ပေးမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ပန်းချီကို စိတ်ဝ
င်စားလို့ ကြည့်ရုံပါ၊ မင်းအတွက် အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် အဲဒီပုံလေး တို့
ကိုရောင်းပါလား၊ တို့ မောင်က မင်းရဲ့ ပန်းချီကို သဘောကျနေပုံရတယ်

“ဘယ်လို ဘာကြီး၊ ဘုရား ဘုရား ... ငါ အိပ်မက်များ မက်နေသလား၊ နိုးစမ်း ဆောင်းဝတ်ဖြူ ... နိုးထလိုက်စမ်း၊ အရူးထမနေနဲ့”

ကိုယ့်ပါးကိုယ်ရိုက်နေသော မိန်းကလေးကြောင့် ရဲရင့်မှာ သဘောအကျကြီးကျနေမိသည်။ ဒီလိုလူမျိုး မမြင်ဖူးပါချေ။ ရဲရင့်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထိုသို့ ဗရတ်သုတ်ခဆန်သူမျိုး မရှိပါ။ ထိုသို့နေခြင်းမျိုးကို ရဲရင့် နှစ်သက်၏။ သဘောကျသည်။

“ရောင်းမယ်မဟုတ်လား”

စေတန်ပြည့်စုံသည် ဒုတိယအကြိမ် တောင်းဆိုလိုက်ပြန်သည်။ မောင်လေးရဲရင့် အတွက်ဆိုလျှင် စေတန် မလုပ်နိုင်သောအရာ မရှိချေ။ ရဲရင့်၏ အပြုံးကို မမြင်ရတာမှာ ကြာပြီ ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ဒီမိန်းကလေးကြောင့် ရဲရင့်ကပြုံးသည်။ ပြုံးရုံမက အသံထွက်သည့် ရယ်သံပင် နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရသည်။ စေတန် အံ့ဩရသည်။ မယုံနိုင်ပေ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ပန်းချီကားကိုမဆိုထားနှင့် ရဲရင့်သာ သဘောကျပါက လူကိုလည်း ငွေပုံပေးပြီး ဝယ်ပေးနိုင်သည်။ အောက်ကျခံပြီး တောင်းဆိုနိုင်သည်။

“သေချာတယ်၊ ဒါ အိပ်မက် မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီတော့ ကျွန်မရူးရင်ရူး၊ မရူးရင် ရှင်တို့ ရူးနေတာဖြစ်မယ်”

“မရူးပါဘူး၊ ရဲရင့်တို့ က လူကောင်းတွေပါ”

ထောင့်မကျိုးသော ထိုမိန်းကလေးစကားကို စေတန်မကြိုက်ပါ။ ကလေးကလား ဆန်လွန်းသည် ဟု ထင်သည်။ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် ဒင်းကများ ငါ့ကို ပမာမခန့် ပြောလေခြင်းဆိုပြီး ပါးဆွဲရိုက်ချင်သ

ည် ။

ထိုမိန်းကလေးလို လမ်းဘေးကလေးကချေ မဆိုထားနှင့် ပညာတတ်
တွေ၊ ပညာရှင်တွေကိုပင် စေတနာက လက်ညှိုးထိုးခိုင်းစေခဲ့သူ ဖြစ်သည်
။ စေတနာက ဒါဆိုလျှင် ထပ်ပြီး စောဒကမတက်ခဲ့သူက ပတ်ဝန်းကျင်မှ
ပြည့်၍ ဖြစ်သည် ။ ယခုတော့ စေတနာ့ကို အရူးတဲ့ ၊ သို့သော် ဒေါသကို
တံတွေးနဲ့ အတူ မျိုချလိုက်သည် ။ ဒါကလည်း ရဲရင့်ကြောင့် ဖြစ်၏။ ရဲရ
င့်သည် ကတောက်ကဆနိုင်သည့် ထိုမိန်းမကို သဘောကျနေပုံရသည် ။

“ပုံစံကတော့ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ပါပဲ”

“အင်း ... ဒီမလာခင် ရေချိုးခဲ့ပါတယ်”

ရဲရင့်စကားကြောင့် ထိုမိန်းကလေးသည် ကိုယ့်အင်္ကျီ ကိုယ်နမ်းကြ
ည့်နေသည် ။

“ကျွန်မတော့ မချိုးခဲ့ဘူး၊ မိုးရွာတော့ အင်္ကျီတွေ လျှော်တိုင်းမခြော
က်ဘူးလေ”

ရဲရင့်သည် ခွီးခနဲရယ်ပြန်သည် ။ ရဲရင့်သည် စေတနာက ဘေးမှ ရပ်
နေတယ်ဆိုတာ မေ့သွားပြီလား။ အမှန်တကယ်က ထိုမိန်းကလေး၏ ပုံ
သည် ရယ်စရာမကောင်း၊ ကဲ့ရဲ့ စရာဖြစ်နေသည် ။ ရဲရင့်က ဘာကိုကြ
ည့်ပြီး သဘောကျနေတာလဲ။

“ရဲရင့်က အနုပညာသမားတွေကို သဘောကျတယ်၊ အနုပညာသ
မားတွေက ရဲရင့်ရဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ပိုပြီးနီးစပ်တယ်၊ အထူးသဖြင့် ပန်းချီ
ပေါ့၊ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ဆရာမလေး ရဲရင့်တို့ နဲ့ တစ်ခုခု
လိုက်စားပါလား”

“ဘုရားရေ ... ကျွန်မကို”

“အင်း ... သိပ်မဝေးပါဘူး၊ ဒီနားမှာ စားသောက်ဆိုင်ရှိပါတယ်၊ သန့်လည်း သန့်တယ်၊ စကားပြောလို့ လည်း ကောင်းတဲ့ နေရာပါ”

ဗိုက်ထဲက တဂွီဂွီမြည်နေတာမို့ ဆောင်းဝတ်ဖြူ မငြင်းချင်တော့ပေ။ လူပုံကြည့်တော့လည်း ခပ်သန့်သန့်ထဲမှ ဖြစ်သည် ။ ဦးချဲလ်နှင့် ဆိုသော်ငြား ချမ်းသာပြည့်စုံပုံရသည် ။ သို့သော် ယခုမှ တွေ့ဖူးသူများ ၏ တစ်ခါခေါ်ခြင်းကို လိုက်စားပါက သဘောလွယ်လွန်းသူအဖြစ် အထင်များ သေးသွားလေမလား ချင့်ချိန်ရပြန်သည် ။

“လိုက်ခဲ့ပါ၊ တို့ မောင်လေးက ပထမဆုံး ဖိတ်ခေါ်တဲ့ သူ အဖြစ် မင်းကိုယ်မင်း ဂုဏ်ယူလိုက်ပါ၊ တို့ က စေတန်ပြည့်စုံလို့ ခေါ်တယ်၊ သူက တို့ မောင်လေး ရဲရင့်ပြည့်စုံ၊ ဒါနဲ့ မင်းနာမည်ရော”

“ဆောင်းဝတ်ဖြူပါ”

ယောင်နနဖြင့် ဖြေသည် ။

ထိုမောင်နှမ၏ ဝင်ရောက်လာပုံသည် အနည်းငယ် အရိုင်းဆန်သည် ။ သို့သော်လည်း တဂွီဂွီမြည်နေသော ဗိုက်ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန်အတွက် စွတ်မှီ တ်ခေါင်းညိတ်ရပြန်သည် ။ ထုံးစံအတိုင်း နောက်ခါလာနောင်ခါဈေးဟု သဘောပိုက်ထားမိသည် ။

အခွင့်ကြုံတုန်း စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို ငါးရက်စာ စားပစ်လိုက်၏။ တန်ကြေးအဖြစ် ဆွဲလက်စပုံနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးလိုက်ရသည် ။

နားမလည်သော်လည်း နားမလည်စွာပင် ယောင်ဝါးချလိုက်ရသည် ။ အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်ချိန်ထိ ထိုမောင်နှမ၏ ပုံရိပ်က အာရုံထဲ စွဲကျန်နေဆဲ ဖြစ်၏။

“ဘာတွေလဲ”

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အခန်းဖော်သူဇာက ပခုံးကိုပုတ်ပြီးပြောသည်။ ။

“ဟေ့ သူဇာ ... ငါမေးတာကို မှန်မှန်ဖြေနော်”

“အင်း ... ပြောကြည့်လေ”

“ငါ့ပန်းချီလက်ရာက လူတစ်ယောက်ကို တကယ်ပဲ စွဲသွားစေတာလား”

ဆောင်းဝတ်ဖြူသည် ရိုးရိုးသားသားသာ ပြောခြင်းဖြစ်သော်ငြား သူဇာက ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်သည်။ ။

“နင်တော့ ရူးရှာပြီ ... ဆောင်းရယ် ရူးရှာပြီ”

“ငါ မရူးဘူးဟ၊ သူတို့ ရူးတာပဲဖြစ်မယ်”

“သူတို့ ဟုတ်လား ... ဘယ်သူလဲ”

“သိဘူး၊ ရဲရင့်ပြည့်စုံနဲ့ စေတန်ပြည့်စုံတဲ့ ၊ ရဲရင့်ဆိုသူက ဂျိုးချဲလ်ပေါ်မှာ ဒုက္ခိတ၊ သူ့အစ်မက မာနမျက်နှာဖုံးနဲ့ ၊ သူဌေးပုံတော့ ပေါက်တယ်၊ ဒီနေ့ ငါဆွဲနေတဲ့ ပုံကို လာဝယ်သွားတယ်”

“အဲတော့ နင်က ရောင်းလိုက်လား”

“ဘယ်ကလာ အားနာပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း စားပွဲတစ်ဝိုင်းတွယ်ပစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီအစ်မက ငါ့ကို ငွေပေးနေသေးတာ၊ အားနာလို့ မယူခဲ့ဘူး”

“နင့်ဟာက ရိုးရောရိုးရဲ့ လားဟယ်၊ လူကုန်ကူးတဲ့ လူတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ နင့်ကို ညာခေါ်မလို့ လား မသိဘူး”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မျက်လုံးတွေက ရိုးရိုးသားသားတွေပါ၊ လက်ချောင်းတွေကလည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းတွေပဲ၊ ကားကလည်း အကောင်းပါပဲ”

“အပေါ်ယံကြည့်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာလဲ၊ မှန်းစမ်း ... နင်ခေါင်းမမူးဘူးလား”

“ခေါင်းက ဘာကိစ္စမူးရမှာလဲ”

“အစာထဲ ဆေးခတ်ထားမှာ စိုးလို့ ပေါ့ဟဲ့”

“အဲလိုမျက်လုံးတွေက အဲဒီလူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ ငါပန်းချီသမားပါ၊ ဒီကာလာကို သိတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ပိုထူးဆန်းနေတာ ဧကန္တ ... ငါ့လက်ရာကိုကြည့်ပြီး ပါရမီရှင်လို့ ယူဆသွားသလား မသိဘူး၊ မြေတောင်မြှောက်ပေးချင်လို့ ထင်တယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်တင်ယူသွားတယ်”

“ဘုရား ဘုရား ... နင်တော့ အစားလေးတစ်လုတ် တစ်ထုပ်နဲ့ ဒုက္ခတွေ့တော့မယ်၊ ခုမှ သိတဲ့ လူတွေနဲ့ ဘာလို့ အတူစားသလဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူး ... ဗိုက်က ဆာနေတာကိုး၊ အဲ ... နင့်ကို ငါ အကူအညီတောင်းမလို့ ၊ နင်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ အချိန်ပိုင်း ခဏဝင်လုပ်လို့ မရဘူးလား၊ ကူညီလို့ ရရင် ငါ့ကိုကူညီပါဟယ်၊ ဒီမှာ ဒုက္ခဖြစ်နေပြီ၊ ငတ်လို့ အိမ်ပြန်မယ်ဆိုရင်လည်း နောက်တစ်ကြိမ် ရန်ကုန်မြေကို ခြေချလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ လလည်း ကုန်တော့မှာ ၊ အူလည်း ခြောက်နေပြီ၊ လုပ်ပါနော်”

“ဟာ ... ရမယ်မထင်ဘူး”

“လုပ်ပါဟယ်”

“ဟာ ... နင့်ပုံစံနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ငါလည်း ရှိုင်းလိုက်ရင် မိန်းမချောပါပဲ”

“ငါ့အလုပ်က အရက်ခွက်ငွေပေးရတာ၊ နင် လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဘာလို့ မရရမှာ လဲ၊ ကောင်တာမှာ ပဲ ထိုင်ရတာမဟုတ်လား”

“ဟင်”

“လုပ်မယ်ဟာ ကူညီ”

“အဲဒါဆို ဒီလိုလုပ် ... ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ခွင့်ငါးရက်လောက် ရချင်တယ်လို့ ညည်းနေတယ်၊ ပိုင်ရှင်ကလည်း မပေးချင်ဘူး၊ အဲဒါ နင် သူ့နေရာမှာ အစားဝင်ပါလား၊ ငါ သူ့ကို ပြောကြည့်မယ်လေ”

“ကူညီပါဟာ ... ငါ ခက်ခဲနေလို့ ပါ၊ ရှိကြီးခိုးပါတယ်”

“ကြိုပြောထားမယ်နော်၊ ... ငါ့အလုပ်က နည်းနည်း စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတယ်၊ ဘိုးတော်တွေ ဘွားတော်တွေ အများအားဖြင့် လာကြတယ်၊ ငရဲခန်းနဲ့ တူတယ်၊ အော့နှလုံးနာစရာကိစ္စတွေ အများကြီးပဲ၊ ငါ့ကို တောင် ရဲသဲ့သဲ့ပြောလို့ ရှောင်ကွင်းရတဲ့ ဒုက္ခ၊ ဒါတွေ ... နင် သည်းခံနိုင် ပါ့မလား”

“ငါးရက်ပါပဲဟာ၊ ခံနိုင်ပါတယ်၊ နင်တောင် နှစ်ပေါက်အောင် ဒုက္ခခံ နိုင်သေးတာပဲ၊ ရည်မှန်းချက်ကြီးတဲ့ လူက အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်နိုင်ရမယ်လေ”

“လေကတော့ မိုးပေါ်ကနေ မဆင်းဘူး၊ စကားအကောင်းပြောနေရင် ဖောက်ပြီ၊ ကဲ ... နင်လည်း ဆက်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်လိုက်ဦး၊ ငါ အ လုပ် သွားတော့မယ်”

“ဟဲ့ ... ခဏ”

“ဘာလဲ ... ငါ့ကို နှစ်ထောင်လောက် ခဏချေးပါလား၊ အလုပ်ငါးရက်လုပ်ပြီးလို့ နှစ်သောင်းခွဲရရင် ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်”

“ငွေအမောက်ကိုတောင် တွက်ပြီးနေမှ ကိုး၊ သေချာလှချည်လား”

“ပန်းချီရေးတဲ့ လက်ဆိုပေမယ့် ကယ်ကူလိတ်တာလည်း ကိုင်တတ်ပါတယ်နော်၊ ချေးမှာ မဟုတ်လား”

“ရှင်ကိုက လိုရင်တစ်မျိုး၊ မလိုရင်တစ်မျိုး”

မချီသွားဖြ လုပ်ပြလိုက်ရပြန်သည် ။ ပြောချင်ရာ ပြောပါစေ ခံယူဖို့ အသင့်အနေအထားဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်၏။ အရေးကြီးတာက နှစ်ထောင်ရရှိရေးဖြစ်သည် ။ ဒါမှ တစ်ရက်စာ အသက်ဆက်ရှင်နိုင်မှာပဲ ဖြစ်၏။ ဪ ... ငွေ ငွေ။

*